

ΘΥΕΛΛΗΣ

Δεν περιμένουμε τίποτα από το ΠΑΣΟΚ, αγωνιστική αντιπολίτευση, ανεξάρτητη Αριστερά

Οριακός ο Γιωργάκης, με ένα επιτελείο που περιφρονεί τόσο τους εργαζόμενους ώστε θεωρεί ότι μπορεί να τους εμπιάζει ανενόχλητα, προχωρεί στην ανοικοδόμηση της χώρας... Καταργεί τα stage απολύοντας όλους τους εργαζόμενους σε αυτά, «για να σταματήσει η ομηρία χιλιάδων νέων ανθρώπων» δηλώνει οργισμένος, ενώ ο «φιλολαϊκός» υπουργός Απασχόλησης μας εξομολογείται το όραμά του «πέντε να φεύγουν από το Δημόσιο, ένας να προσλαμβάνεται...». Ευτυχώς, δεν έχουν αποφασίσει ακόμα να «καταργήσουν τη μισθωτή σκαβιά» και να μας απολύσουν όλους...

Το ΠΑΣΟΚ ανέκαθεν αρεσκόταν στην απάτη, τη στρεψοδικία και τη δημαγωγία. Ίσως είναι η μόνη «αρετή» που ο Γιωργάκης κληρονόμησε ακέραιη από τον επινοητικό μπαμπά του. Το ΠΑΣΟΚ, λοιπόν, τολμά: τις μαζικές απολύσεις, τη συρρίκνωση του Δημοσίου, τη «μηδενική ανοχή στη λαθρομετανάστευση», την τρομολαγνεία, διά του «επιτυχημένου» κ. Golden που απειλεί θεούς και δαίμονες, τον πιο έξαλλο φορομνηχτισμό, την ανερευθρίαση ταύτιση με τους Αμερικάνους, απέχοντας από την ψηφοφορία καταδίκης των εγκλημάτων του Ισραήλ στη Γάζα. Το ΠΑΣΟΚ, λοιπόν, είναι εδώ

«ενωμένο, δυνατό», έχοντας απέναντί του μια Νέα Δημοκρατία, ακόμα δεξιάτερη, διχασμένη ανάμεσα στη λάτρη του Γκουαντάναμο Ντόρα και το μακεδονοφάγο Σαμαρά.

Είναι φυσικό, στο έδαφος της ανασφάλειας και της παθητικότητας που προκαλεί η κλιμακούμενη οικονομική κρίση, η κοινωνική δυσανεμία να σιωπά, οι αυταπάτες να συνεχίζονται, οι ενδοταξικές διαιρέσεις να καταλαμβάνουν το χώρο έκφρασης της λαϊκής οργής. Αυτοί είναι οι σύμμαχοι της ΠΑΣΟΚικής εξουσίας.

Και η Αριστερά; Πού είναι τα μέτωπα στη σοσιαλνεοφιλελεύθερη πολιτική; Πρέπει να περιοριστεί το Δημόσιο ή, αντίθετα, να διεκδικηθεί ένα «κοινωνικό» Δημόσιο στην υπηρεσία των πολιτών και των χρηστών των υπηρεσιών, ένα Δημόσιο, που θα επανοικειοποιηθεί από την «ιδιωτική πρωτοβουλία» όλα τα κοινωνικά αγαθά, την υγεία, το νερό, την εκπαίδευση, τις μεταφορές, με αύξηση των οργανικών θέσεων και κατάργηση κάθε μορφής ελαστικής εργασίας; Πού είναι τα μέτωπα στο ρατσισμό και τον αυταρχισμό; Είναι τόσο δύσκολο η Αριστερά να αγωνιστεί για τη νομιμοποίηση όλων των μεταναστών και την παροχή ασύλου σε όλους τους πρόσφυγες; Να απαιτήσει την απαγόρευση της χρήσης χημικών στις διαδηλώσεις και

τη διάλυση των ΜΑΤ; Τι νόημα έχουν τα καραγκιοζιλίκια των συνεχών συναντήσεων με τα «σωματεία» των αστυνομικών (πάντοτε φανατικών υποστηρικτών όλων των δολοφόνων συναδέλφων τους...) και οι προβληματισμοί για «συλλαλητήριο ενάντια στην τρομοκρατία»;

Η ζωή είναι αλλού! Στον αντίποδα της υπεύθυνης «προγραμματικής» αντιπολίτευσης. Ασφαλώς, χρειαζόμαστε αιτήματα και προτάσεις. Για να εξοπλιστούν, όμως, οι «από κάτω» με επιχειρήματα και ιδέες, για να αναπτυχθούν αγώνες και κινήματα. Όχι για να αποδείξουμε στους «από πάνω» ότι θέλουμε να συνδιαμορφώσουμε «βιώσιμες λύσεις» σε αυτά που οι ίδιοι έχουν καταστήσει αβίωτα.

Πλησιάζοντας ο πρώτος Δεκέμβρης μετά την περσινή εξέγερση, έχουμε κάθε λόγο να ξαναδιεκδικήσουμε το δρόμο, να ξαναθυμηθούμε ότι δεν αρκεί να είμαστε υπέρ των φτωχών, πρέπει να είμαστε κατά των πλουσίων, να ξανασκεφτούμε ότι όταν η νεολαία δολοφονείται, η Αριστερά δεν απολογείται, να ξανααναλογιστούμε ότι η Αριστερά είναι χρήσιμη εφόσον είναι αντικαπιταλιστική, να καταλάβουμε, επιτέλους, ότι και αυτή η κυβέρνηση είναι εχθρός και όχι παραπληνόμενος φίλος ή, έστω, μακρινός συγγενής...

Επτάμισι χρόνια μετά το καλοκαίρι του 2002, οι πολιτικοί κρατούμενοι που καταδικάστηκαν ως μέλη της 17N συνεχίζουν να βιώνουν το «ειδικό καθεστώς» κράτησης. Μόνοι τους, χωρίς να βλέπουν ήλιο, ο Δημήτρης Κουφοντίνας, ο Ηρακλής Κωστήρης, ο Αλέκος Γιωτόπουλος, ο Σάββας Ξηρός (σχεδόν τυφλός και βαριά άρρωστος), ο Βασίλης Τζωρτζάτος, ο Χριστόδουλος και ο Βασίλης Ξηρός, ο Πάτροκλος Τσελέντης και ο Κώστας Τέλιος — «μεταμελημένοι» οι δύο τελευταίοι, αλλά και αυτοί απομονωμένοι— βιώνουν την κατασταλτική βαρβαρότητα και τη δικωτική εκδικητικότητα.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι τόσο το πρωτόβθμιο όσο και το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δίκασαν — και καταδίκασαν— τους φερόμενους ως μέλη της 17N με «ειδικό τρόπο»: με σκοπιμότητα, με μεροληψία, με δικονομικές ακροβασίες. Υλοποίησαν τη φασιστική αρχή της «συλλογικής ευθύνης», αγνόησαν μάρ-

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ - ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΛΥΣΗ

τυρες, δεν τους αναγνώρισαν κανένα ελαφρυντικό, αρνήθηκαν τον πολιτικό χαρακτήρα της δράσης της οργάνωσης και το συνεπαγόμενο πολιτικό περιεχόμενο των κατηγοριών που τους απέδιδαν.

Σήμερα, επτάμισι χρόνια μετά, πρέπει να ξαναμιλήσουμε για τους πολιτικούς κρατούμενους, να ξαναπιάσουμε το νήμα της αλληλεγγύης. Δεν υπάρχουν δικαιολογίες για την τρίχρονη σιωπή μας, δεν υπάρχουν άλλοι για τη λήθη και την απραξία. Μπορεί «οι μέσα να τρώγονται» (με ευθύνη κάποιων και όχι όλων...), αλλά «οι έξω» οφείλουν να σταθούν στο πλευρό όλων, χωρίς οικονομία δυνάμεων και συναισθημάτων, δίχως μνησικακίες και μικρότητες.

Η 17N υπήρξε ενεργή συνιστώσα της Αριστεράς (ένας από τους ανταγωνιστικούς ασπτερισμούς στον μεταπολιτευτικό αριστερό γαλαξία) και γί-

αυτό οφείλουμε την αλληλεγγύη μας σε όσους —«δικαίως» ή «αδίκως»— είναι στη φυλακή καταδικασμένοι ως μέλη της. Αυτή είναι η ουσία του αγώνα για «πολιτική λύση»: Καταδικάστηκαν με «ειδικό τρόπο», αγωνιζόμαστε για να αποφυλακιστούν με «ειδικό τρόπο»!

Αυτό τον αγώνα προτείνουμε και ξεκινάμε. Χωρίς αυταπάτες για το χρόνο δικαίωσής του —έχουμε επίγνωση του τι συνέβη και τι συμβαίνει σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες—, δίχως λεγκαλισμούς για τη συμπεριφορά του κράτους αλλά και μαξιμαλισμούς απέναντι στο ζήτημα των φυλακισμένων πολιτικών κρατούμενων (όποιος ονειρεύεται Βαστίλλες, ας τις γκρεμίσει...), πιστεύουμε ότι ένα (έστω μικρό) κίνημα που θα διεκδικεί άμεσες λύσεις για τους πολιτικούς κρατούμενους (αποφυλάκιση τώρα του Σ. Ξηρού, μεταφορά όλων σε κατάλληλο χώρο, παροχή της νόμιμης άδειας στους

ισοβίτες το καλοκαίρι του 2010 κ.λπ.), οργανώνοντας παράλληλα την καμπάνια για την αποφυλάκιση όλων των πολιτικών κρατούμενων, εκτός από αναγκαίο είναι και εφικτό. Ένα κίνημα ιδεολογικά ξεκάθαρο, για να υπάρξει, και πολιτικά ανοιχτό, για να νικήσει.

Ανταγωνιστική και όχι

Ο πρώτος μήνας της διακυβέρνησης ΠΑΣΟΚ χαρακτηρίστηκε από την άσκηση επικοινωνιακής πολιτικής και την επίκληση μιας δήθεν φιλολαϊκής ρητορικής, μέσω των οποίων επιχειρεί να «κουκουλώσει» τα σημερινά αδιέξοδα του πολιτικού συστήματος και να δικαιολογήσει, στα μάτια των ψηφοφόρων του την— αναμενόμενη— αδυναμία υλοποίησης των προεκλογικών του εξαγγελιών.

Το μετεκλογικό τοπίο δεν φαίνεται να προοιωνίζεται σημαντικές αλλαγές στη μέχρι σήμερα ακολουθούμενη κυβερνητική γραμμή, εκτός ίσως από ορισμένες ανώδυνες για τα συμφέροντα των κυρίαρχων τάξεων διαφοροποιήσεις. Ορισμένες μάλιστα από τις πρώτες διαπιστώσεις της νέα κυβέρνησης θα μπορούσαν κάλλιστα να προκαλούν θυμηδία, καθώς επαναφέρουν στη μνήμη τις ίδιες ακριβώς δικαιολογίες που χρησιμοποίησε και η ΝΔ. τον πρώτο χρόνο της επαναφοράς της στην εξουσία. Με «έκπληξη», οι οικονομολόγοι του επιτελείου του ΠΑΣΟΚ «ανακάλυψαν» ότι οι πραγματικοί δείκτες της οικονομίας και τα στοιχεία του ελλείμματος είναι «χειρότερα του αναμενόμενου», προλειαίνοντας το έδαφος για όξυνση της πολιτικής λιτότητας που εφάρμοσαν και οι μέχρι πρότινος προκάτοχοί τους.

Η υποταγή στα Σύμφωνα και τις οικονομικές Οδηγίες της Ε.Ε. αποτελούν εξάλλου για τη σύγχρονη «Σοσιαλδημοκρατική Διεθνή», τμήμα της οποίας είναι το ΠΑΣΟΚ, θέσφατα που ουδέποτε διανοήθηκε να αμφισβητήσει σε πολιτικό επίπεδο, πολύ περισσότερο να αποκρούσει ή να αρνηθεί να εφαρμόσει. Έτσι, η συνέχιση της εργασιακής επισφάλειας, η έξαρση της ανεργίας και η περαιτέρω ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας προς όφελος του «υγιούς επιχειρηματικά ανταγωνισμού» θα εξακολουθήσουν να συνθέτουν το παζλ των μέτρων για την «έξοδο» από την οικονομική κρίση που προκάλεσαν τα διεθνή οικονομικά τραστ, τις συνέπειες των οποίων καλούνται για μια ακόμη φορά να πληρώσουν οι εργαζόμενοι-ες και οι στρατιές των ανέργων.

Την ίδια ώρα που, σε μια επίδειξη επικοινωνιακού τύπου ευαισθησίας, η κυβέρνηση αναγνωρίζει τη φονική εργοδοτική επίθεση στη συνδικαλιστρια μετανάστρια εργάτρια Κ. Κούνεβα ως «εργατικό ατύχημα» και της παραδίδει ένα σπίτι στα Πετράλωνα (που, ούτως ή άλλως, της όφειλε το κράτος), οι συναδέλφισσες και οι συνάδελφοί της στην ΕΚΟΜΕΤ παραμένουν επί ξύλου κρεμάμενοι, υπό συνθήκες άγριας εκμετάλλευσης από τις υπεργολαβικές εταιρείες που θέσπισε το ΠΑΣΟΚ στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, κατά την προηγούμενη κυβερνητική θητεία του.

Το ίδιο ισχύει για του συμβασιούχους και τους «σταζιέρ», όπου, σε μία άσκηση κανιβαλισμού, το ΠΑΣΟΚ δηλώνει ότι προτίθεται να καταργήσει τα stage στο δημόσιο τομέα και να τα μεταφέρει στον ιδιωτικό, «αποκεφαλίζοντας», παράλληλα, τα θύματα αυτής της πρακτικής.

Η καταστολή καλά κρατεί

Ίδια εικόνα και στον τομέα των δικαιωμάτων, όπου το κατ' ευφημισμόν «υπουργείο Προστασίας του Πολίτη» και ο επικεφαλής του, ειδικός σε θέματα τρομοκρατίας, Μ. Χρυσοχοϊδης, φαίνεται να θέλει να ακολουθήσει την τακτική του «μαστίγιου και του καρότου». Την επομένη κιάλας των εκλογών, «σαν έτοιμοι από καιρό», πάνοπλοι αστυνομικοί κάθε είδους πλημμύρι-

σαν τις συνοικίες της Αθήνας και ιδίως τα Εξάρχεια, επιβάλλοντας μια εικόνα έντονα αστυνομοκρατούμενης και δήθεν απειλούμενης πόλης. Ταυτόχρονα ξεκίνησαν και άγριες «σκούπες» μεταναστών.

Η εισβολή ενόπλων ΜΑΤ στο «Φλοράλ» και οι συλλήψεις στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ είναι απλώς το «κερασάκι στην τούρτα», ενώ το ότι ο Χρυσοχοϊδης καθάισε στη συνέχεια τον αρχηγό της αστυνομίας ουδόλως μεταβάλλει το γεγονός πως οι αστυνομικές δυνάμεις αισθάνονται «άνετα» με την παρουσία του και συνεχίζουν να συμπεριφέρονται με ανεξέλεγκτη αυθαιρεσία.

Ενδεικτική άλλωστε του τι θα επακολουθήσει ήταν και η αρχειοθέτηση της υπόθεσης της δολοφονίας του Ιρακινού μετανάστη στο Α. Τ. Νίκαιας, αλλά και η αδρή χρηματική επικήρυξη νεαρών καταζητούμενων για ληστείες, που δείχνουν ότι ο εισηγητής των μέτρων καταστρατήγησε των δικαιωμάτων των πολιτικών κρατουμένων κατά την περίοδο των συλλήψεων γύρω από τη 17Ν., θα ακολουθήσει την ίδια πορεία στο επίπεδο της προώθησης των τεχνικών του χαφιεδισμού και της τρομοστερίας.

Σε ό,τι αφορά στην αντιπολίτευση, η μεν Δεξιά ταλανίζεται προς το παρόν από εσωτερικά προβλήματα και εμφανίζει εικόνα αποσυσπείρωσης. Αυτό είναι φυσικό για ένα φορέα όπως η ΝΔ., η οποία, ως ένα από δύο κόμματα που εναλλάσσονται στην εξουσία, αφενός δεν έχει σαφώς διακριτές πολιτικές διαφορές από το ΠΑΣΟΚ και αφετέρου τα στελέχη της, χάνοντας τα υλικά ερείσματα που παρέχει η αναρρίχησή τους σε κυβερνητικούς θώκους και προσοδοφόρα πόστα, αισθάνονται ότι πατούν πλέον σε επισφαλές έδαφος. Από την πλευρά του, το ΛΑΟΣ, ως όμορος χώρος που διαπλέκεται με τη ΝΔ., εμφανίζεται, υπό τη βάρος της ήττας της

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Α Υ Τ Ο Τ Η Τ Α Σ

- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το милитарισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινημάτων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρχούς αφθονίας, ήπιων μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνιζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινημάτων.
- Αγωνιζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντιμετώπιση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.

«προγραμματική» αντιπολίτευση

απόψεις

τελευταίας, να χάνει ένα μέρος της επιρροής που μπορούσε να ασκήσει στην πολιτική σκακιέρα, κυρίως διαμέσου του μηχανισμού προβολής του από τα ΜΜΕ.

Και η Αριστερά;

Το ΚΚΕ κατέγραψε ένα μέτριο εκλογικό αποτέλεσμα, που οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην υποβαθμισμένη αντιπαράθεσή του με την κυβέρνηση της Δεξιάς, την κινηματική του απραξία, το σχεταριστικό απομονωτικό αναμασημένο επιχείρημά του ότι «εκτός από εμάς όλοι οι άλλοι είναι ίδιοι» και τον βαθύ κοινωνικό και πολιτικό συντηρητισμό του, ο οποίος εκφράστηκε σε ακραία μορφή κατά την περίοδο της εξέγερσης της Δεκέμβρη, με αποτέλεσμα την αποδοκιμασία του από ένα μέρος του αριστερού του ακροατηρίου.

Από την πλευρά του, ο ΣΥΡΙΖΑ κατέγραψε ένα αρκετά καλό εκλογικό αποτέλεσμα, αν αναλογιστεί κανείς την ατμόσφαιρα των πολεμικών αντιπαράθεσεων που επικράτησε στους κόλπους του μετά τις Ευρωεκλογές, ιδίως στο πλαίσιο του στελεχιακού δυναμικού του ΣΥΝ.

Ωστόσο, το μέλλον του επιχειρούμενου ανασυνθετικού αριστερού «συριζικού» εγχειρήματος παραμένει για πολλούς λόγους υπό συνεχή διακύβευση, και αυτό οφείλεται τόσο σε εσωτερικούς παράγοντες ηγεμονικής οργάνωσης και λειτουργίας όσο και μη ξεκάθαρης αριστερής πολιτικής έκφρασης.

Η προοπτική που έχουμε μπροστά μας επιτάσσει σκληρούς και κινηματικούς αγώνες, που αποκλείουν μία από καθέδρας μόνον κοινοβουλευτική αντιπαράθεση και δη του τύπου «προγραμματικής αντιπολίτευσης» ή στήριξης κυβερνητικών επιλογών.

Εθελουφλεί — στην καλύτερη των περιπτώσεων — ή στηρίζει το υπάρχον πολιτικό σύστημα όποιος δεν αισθάνεται την αναγκαιότητα της αταλάντευτης και άνευ όρων στήριξης των κινητοποιήσεων που διαφαίνεται ότι θα σηματοδοτήσουν την αμέσως επόμενη περίοδο, όπως στα μέτωπα κατά της περαιτέρω ιδιωτικοποίησης της παιδείας.

Μαχητική αντιπολίτευση

Συγκεκριμένα, η ριζοσπαστική Αριστερά οφείλει, επί ποινή αποξένωσής της, να είναι παρούσα και να ενισχύσει στο αμέσως επόμενο διάστημα ενσώματα τους αγώνες

για να τεθεί τέρμα στο καθεστώς της εργασιακής επισφάλειας, των υπερβολικών, της μερικής απασχόλησης. Οφείλει άμεσα και χωρίς παλινωδίες να είναι μαζικά παρούσα στις καταλήψεις που πραγματοποιούν οι συμβασιούχοι του Δημοσίου που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, με αίτημα τη μονιμοποίησή τους. Το ίδιο αλληλέγγυα πρέπει να είναι και στις απεργίες των «σταζιέρ».

Ειδικότερα σε σχέση με τους τελευταίους, είναι αδιανόητο για όποιον έχει ασχοληθεί έστω και κατ' ελάχιστο με διεργασίες συνδικάτων να διεκδικεί την απόλυση του διπλανού του, καταλογίζοντάς του ευθύνη για πελατειακές κυβερνητικές πρακτικές που προωθήθηκαν έξω και πέρα από τη βούλησή του, οδηγώντας στη δημιουργία στρατιών υπερεκμεταλλεόμενων εργαζόμενων. Επιπλέον, η Αριστερά οφείλει να λειτουργήσει ως ανάχωμα σε οποιασδήποτε μεταφορά των stage στον ιδιωτικό τομέα, καθώς κάτι τέτοιο θα όξυνε το πρόβλημα της ανεργίας και της προσωρινής απασχόλησης, διαμέσου της δωρεάν προσφοράς κακοπληρωμένης και συγχρόνως επιδοτούμενης εργασίας προς τους εργοδότες, οι οποίοι δεν θα είχαν κανένα λόγο να μην προχωρούν σε απολύσεις εργαζόμενων με κανονικές συμβάσεις αορίστου χρόνου.

Η συγκυρία της οικονομικής κρίσης θέτει μπροστά μας προκλήσεις που απαιτούν σαφείς επιλογές: Δεν μπορεί κανείς να είναι λίγο με την αναδιανομή του πλούτου υπέρ των φτωχών και λίγο με τα συμφέροντα των επιχειρηματιών, ούτε λίγο με τα δικαιώματα των μεταναστών και λίγο με τα κατασταλτικά μέτρα που τους περιορίζουν και τους σπρώχνουν στην εξαθλίωση. Δεν μπορεί ακόμη,

ενόψει των φοβικών αντανάκλαστικών που προκαλεί στα συντηρητικά κοινωνικά στρώματα η επέτειος της εξέγερσης του Δεκέμβρη, να είναι λίγο με το κίνημα και λίγο με την καταστολή του. Δεν μπορεί, τέλος, να είναι συγκαταβατική ή με περιορισμένη συμμετοχή σε κοινωνικούς αγώνες όπως αυτός που ξεκίνησε ξανά πριν από λίγες μέρες από τους φυλακισμένους.

Εν κατακλείδι: Ενόψει των αρκετά δύσκολων — αλλά και ενδιαφεροσών — προοπτικών που διαγράφονται μπροστά μας, έχουμε ανάγκη από μια Αριστερά ανασυνθετική, ζωντανή και τολμηρή, μια Αριστερά που να είναι παρούσα και γειωμένη σε όλα τα κινήματα — εργασιακά, διακαιωματικά, μεταναστευτικά, σπουδαστικά, περιβαλλοντικά. Βεβαίως, δεν υπάρχει κανείς «από μηχανής θεός» για να δώσει λύσεις στα χρονίζοντα προβλήματα του συνόλου των αριστερών δυνάμεων, που είναι πολλά και πολύπλευρα, την ίδια στιγμή που διανύουμε διεθνώς μια περίοδο στην οποία είναι καταφανής η έλλειψη ενός στέρεου υπόβαθρου αριστερής ενιαίας ιδεολογικής και θεωρητικής προσέγγισης, που θα μπορούσε να πείσει για κοινά αποδεκτές λύσεις στο σύνολο των προβλημάτων. Τουλάχιστον, όμως, μπορούμε να προσπαθήσουμε για μια Αριστερά που, γειωμένη με την πραγματικότητα, θα είναι σε θέση να δίνει φωνή στους χωρίς φωνή, να επεξεργάζεται ανασυνθετικά επιμέρους διαφοροποιήσεις και να παράγει πολιτικές απαντήσεις διαμέσου της κινηματικής της δράσης, απορρίπτοντας με σθένος τα εγγενώς συστημικά διλήμματα.

Μάνια Μπαρσέφσκυ

Εξάρχεια: Πρόβα καταστολής

Η νέα κυβέρνηση εισέβαλε στο πολιτικό σκηνικό με τη σημαία της «μηδενικής ανοχής», ξεκινώντας από δηλώσεις για το «πρόβλημα των μεταναστών» και των πολιτικών αντιμετώπισής του (βλέπε καταστολή, πογκρόμ, επαναπροωθήσεις). Αμέσως με την ανάληψη των καθηκόντων της, σε μια επίδειξη δύναμης και αποτελεσματικότητας, οι δυνάμεις καταστολής ξεκίνησαν το έργο τους από τα Εξάρχεια.

Μόνιμες αστυνομικές δυνάμεις κάθε είδους, λοιπόν, εγκαταστάθηκαν στη γειτονιά, συμπεριφερόμενες σαν δυνάμεις κατοχής και παρεμποδίζοντας την κανονική ζωή των κατοίκων με καθημερινούς ελέγχους, εξακριβώσεις, προσαγωγές και θρασύτατες προκλήσεις. Αυτή η κατάσταση κράτησε δέκα μέρες περίπου ως την εισβολή των ΜΑΤ στο «Φλοράλ», την ανάμειξη του ΣΥΡΙΖΑ και τη γνωστή αναδίπλωση του Χρυσοχοϊδη, όμως το πιθανότερο είναι ότι θα επαναληφθεί, και μάλιστα σύντομα.

Η εικόνα μοιάζει να έρχεται από το μέλλον —το όχι τόσο μακρινό— της κοινωνίας της επιτήρησης. Τα Εξάρχεια στα μυαλά των οργανωτών αυτής της προσπάθειας αποτελούν πρόβα τζενεράλε. Το καθεστώς, παλιό και νέο, δεν ανέχεται την ελεύθερη

διακίνηση ιδεών, την ανυπακοή και την αμφισβήτηση. Στόχος είναι να καμφθεί κάθε τέτοια προσπάθεια και όλα τα άλλα είναι δικαιολογίες. Οι δηλώσεις Χρυσοχοϊδη ότι τα Εξάρχεια είναι περιοχή που κινούνται εγκληματικές ομάδες απευθύνονται στο αίσθημα φόβου και ανασφάλειας που ενορχηστρωμένα, εδώ και χρόνια, καλλιεργείται από το κράτος και τα ΜΜΕ σε μια προσπάθεια να κερδηθεί η κοινωνική συναίνεση.

Η ανεξέλεγκτη κυριαρχία των «από πάνω» περνάει μέσα από την περιφρόνηση και τη δαιμονοποίηση των δικαιωμάτων (και κυρίως των αγώνων) των «από κάτω», με την ταυτόχρονη διαίρεσή τους σε «φιλήσυχους» και «βάνδαλους», «ντόπιους» και «ξένους» κ.ο.κ. Εξάλλου, η οικονομική κρίση και η κατάρρευση του ιδεολογήματος της «ευημερίας των αγορών» μπορεί να μην προκαλούν ευθέως αποσταθεροποίηση του συστήματος, ωστόσο δημιουργούν κοινωνική δυσαρέσκεια και πολιτική ρευστότητα, οπότε πιθανά αναταραχές και εξεγέρσεις.

Αυτό ακριβώς συνέβη τον περσινό Δεκέμβρη. Η επισφάλεια και η εργασιακή περιπλάνηση, η διάψευση ελπίδων και το ξέπεσμα της ζωής σε μίζερη επιβίωση, η αλαζονεία και η υποκρισία της εξουσίας, σε συνδυασμό με τις καθημερινές ταπεινώσεις

και την αστυνομική βία που υφίστανται μεγάλα τμήματα της κοινωνίας, οδήγησαν χιλιάδες ανθρώπους, νέους και μεγαλύτερους, μαθητές, φοιτητές και «απασχολήσιμους», ντόπιους και μετανάστες, με αφητηρία τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, στο δρόμο της εξέγερσης. Όλος αυτός ο κόσμος βρήκε την ευκαιρία να εκφράσει την οργή του απέναντι στα σύμβολα της εξουσίας και στην «κοινωνία της αφθονίας» των λίγων.

Πώς λοιπόν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να μην τρέμει το ενδεχόμενο επανάληψης μιας τέτοιας εξέγερσης και να μην προσπαθεί με την ασφυκτική αστυνόμευση των Εξαρχείων,

Η ιστορία και η φάρσα: Μερικές

Στο προηγούμενο τεύχος του *Δελτίου Θυέλλης* δημοσιεύτηκε ένα κείμενο του σ. Νίκου Γιαννόπουλου με τίτλο «Κρατική καταστολή και μειοψηφική βία». Το κείμενο αυτό δεν μπορεί παρά να δημιουργεί κάποιους προβληματισμούς, μέρος των οποίων (λόγω χώρου) θα ήθελα να παραθέσω στη συνέχεια.

Το ιδεολόγημα της «από δω πλευράς»

Σύμφωνα με το κείμενο, το Δίκτυο «δεν καταγγέλλει ούτε καταδικάζει την ένοπλη επαναστατική δράση», επειδή θεωρεί ότι ιστορικά αποτελεί «διακριτή τάση του ευρύτερου κινήματος, ανήκει οργανικά στο αντικαπιταλιστικό στρατόπεδο και μας συνδέει μαζί τους η αντιπαλότητα με το αστικό κράτος». Αυτό το επιχειρήμα αποτελεί το βασικό άξονα στον οποίο οικοδομείται όλη η υπόλοιπη ανάλυση — ένα επιχειρήμα όμως που ισχυρίζομαι πως δεν αποτελεί παρά δείγμα αποϊστορικοποίησης και αποπολιτικοποίησης. Ένα επιχειρήμα που βασίζεται στην

κατασκευή μιας «γενικής αρχής»: του ιδεολογήματος πως κάποιος είναι από την από 'δω πλευρά και κάποιος από την από 'κει, στη βάση μιας και μοναδικής διαχωριστικής γραμμής — μιας ορισμένης αντιπαλότητας στο αστικό κράτος. Δημιουργείται έτσι ένα τεράστιο καλάθι που χωράει από τον Πολ Ποτ μέχρι την Αλ Κάνιτα, από τον Μπρέζνιεφ μέχρι την Τζιχάντ και άλλες δυνάμεις που μάχονταν ή μάχονται το δυτικό καπιταλισμό. Και αν το παραπάνω θεωρηθεί υπεραπλούστευση, αν ειπωθεί ότι τέλος πάντων ο Πολ Ποτ και ο Μπρέζνιεφ ήταν εξουσία και κυβέρνηση, να υπενθυμίσω την κριτική που έχουν διατυπώσει πολλοί (μεταξύ των οποίων νομίζω και ο ίδιος ο συγγραφέας του προηγούμενου κειμένου) για οργανώσεις όπως το ΡΚΚ ή το Φωτεινό Μονοπάτι — οργανώσεις που βέβαια βρίσκονται και δρουν σε χώρες μακριά από μας,

γεγονός που ασφαλώς διευκολύνει την κριτική προς αυτές και τις, αντικοινωνικές πολλακίς, πρακτικές τους.

Αν το Δίκτυο δυσκολεύεται πολλές φορές να τοποθετηθεί σε τέτοια ζητήματα αυτό οφείλεται στην (ακατανόητη για τον γράφοντα) επιφυλάξη κάποιων συντρόφων-ισσών. Ωστόσο, το γεγονός αυτό δεν επιτρέπεται να οδηγήσει σε καπελώματα («εμείς, το Δίκτυο») από απόψεις που μάλλον απέχουν από παλιότερες τοποθετήσεις του Δικτύου. Για παράδειγμα, το Δίκτυο λέει ότι «σε συνθήκες ώριμης αστικής δημοκρατίας οι [ένοπλες] οργανώσεις λειτουργούν ανταγωνιστικά με την προσπάθεια ριζοσπαστικοποίησης και χειραφέτησης του κοινωνικού κινήματος και γι' αυτό τις αντιμετωπίζουμε ως πολιτικούς αντιπάλους, επιδιώκοντας την ήττα τους στο κίνημα και την κοινωνία» (από μπροσούρα του Δικτύου με τίτλο *Δεν υπάρχουν αναλώσιμοι άνθρωποι και περιττά δικαιώματα*, Ιανουάριος 2003). Νομίζω πως δεν θα δυσκολευτεί να συμφωνήσει κανείς πως ο «πολιτικός αντίπα-

με πολλούς αποδέκτες

την κινδυνολογία και την τρομολαγνεία να εξαφανίσει κάθε τέτοια πιθανότητα, ενόψει μάλιστα της πρώτης «επετείου» της;

Η κατασταλτική πολιτική του ΠΑΣΟΚ περιλαμβάνει λίγο καρδότο και πολύ μαστίγιο... Κάποιες επικοινωνιακές δηλώσεις και διακηρύξεις για «σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα» αποτελούν προπέτασμα καπνού για την αστυνομοκρατία, το τρομοκονήγι του υπουργού Προστασίας του (Υποταγμένου) Πολίτη, τις δολοφονίες προσφύγων στο Αιγαίο κ.λπ. Η κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη, προκειμένου να επιβάλει την ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική της, να εντείνει την καταστολή, να

απογειώσει την «ασφάλεια», να οργανώσει την κοινωνική πειθάρχηση και να θωρακίσει την εργοδοτική τρομοκρατία και αυθαιρεσία.

Το ερώτημα είναι πώς απαντάμε στην προσπάθεια αυτή στραγγαλισμού κάθε αμφισβήτησης, αντίστασης, ελευθερίας και αυτοοργάνωσης από το κράτος, την εξουσία και τους νόμιμους ή παράνομους συνοδοιπόρους τους. Με τη βεβαιότητα ότι οι κοινωνικοί αγώνες είναι δίκαιοι και την πεποίθηση ότι το κοινωνικό δυναμικό που ασφυκτιά πρέπει να βρει δρόμους αποτελεσματικής και απελευθερωτικής διεκδίκησης αυτών που μας ανήκουν, συνεχίζουμε να υπερασπιζόμαστε τις

ελευθερίες επειδή αγωνιζόμαστε για την ελευθερία, να παλεύουμε για ένα κίνημα και μια Αριστερά συγκρουσιακά και μαζί ανοιχτά στην κοινωνία, χωρίς αυτόκλητους σωτήρες, αλλά ούτε φοβισμένους ισορροπιστές, μια Αριστερά και ένα κίνημα που θα το εννοούν ότι πρέπει να διαλυθούν τα ΜΑΤ και να αποπλιστεί η αστυνομία, που δεν θα «καταδικάζουν τη βία από όπου κι αν προέρχεται», προσφέροντας τις υπηρεσίες τους στο κρατικό μονοπώλιο στη βία, αλλά ούτε θα απογειώνουν τη βία, νομιμοποιώντας το κρατικό μονοπώλιο στη βία.

Κυριακή Κλοκίτη

σκέψεις για ένα κείμενο

λος» δεν είναι «στην από 'δω μεριά» και πως το ύφος φιλικής νουθεσίας του κειμένου του Ν.Γ. δεν αντιμετωπίζει ακριβώς ως πολιτικούς αντιπάλους αυτές τις οργανώσεις.

Η διολίσθηση βέβαια είναι διάχυτη στο κείμενο. «Δεν πιστεύουμε— εμείς, το Δίκτυο, λέει το κείμενο— ότι η μειοψηφική βία αποτελεί ουσιώδη αιτία της έντασης της κρατικής καταστολής», ενώ το Δίκτυο, ως συλλογικότητα, έλεγε στην προαναφερθείσα μπροσούρα: «Μοιραία κατάληξη [αυτών των πρακτικών], όχι η αλληλοτροφοδότηση με το κοινωνικό κίνημα, αλλά με την κρατική καταστολή».

Μπορεί, με μια γενική έννοια, να πει κανείς πως στα εργαλεία που χρησιμοποιεί το κίνημα χωράνε πολλά. Κάθε εργαλείο όμως αντιστοιχεί σε συγκεκριμένες συνθήκες και ως εκ τούτου έχει όρια. Έτσι, κάθε πολιτική μέθοδος (πρέπει να) κρίνεται σε σχέση με τις συνθήκες στις οποίες εφαρμόζεται. Οι οργανώσεις αυτές πράττουν πολιτικά, και κάθε πολιτική πράξη τοποθετείται μέσα σε συγκεκριμένη ιστορική, χωρική και πολιτική συγκυ-

ρία. Άρα, η ίδια πολιτική πράξη μπορεί άλλοτε να αποτελεί σωστή πράξη, άλλοτε βλακεία, άλλοτε σχεδόν προβοκάτσια, άλλοτε ενέργεια εχθρική προς το κίνημα (όπως η αδιανόητη, ασύλληπτη δολοφονική ενέργεια της Σέχτας στα Εξάρχεια, ενέργεια που στην ουσία, πέρα από όλα τα άλλα, αποτέλεσε την ταφόπλακα του κινήματος του Δεκέμβρη, κάτι που δεν είχε καταφέρει να κάνει μέχρι τότε η κρατική καταστολή). Δεν υπάρχουν πολιτικές πράξεις με διιστορική αξία. Η Συμφωνία της Βάρκιζας δεν είναι ίδιο πράγμα με την κατάθεση των όπλων του IRA. Τα όπλα της Οκτωβριανής και της Ισπανικής Επανάστασης, ακόμη και τα όπλα των Ερυθρών Ταξιαρχιών, δεν είναι ίδια με τα κουμπούρια που χρησιμοποιούν διάφορες καρικατούρες. Και εν πάση περιπτώσει, όταν πρόκειται για ανθρώπινες ζωές που θυσιάζονται για το «καλό» κάποιου επαναστατικού εγχειρήματος, τίθεται πάντα το ερώτημα «ποιος είναι αυτός που κρίνει;» Άλλωστε, και η ΟΓΠΑ ήταν από την «από δω πλευρά» μιας και προστάτευε την τότε

επανάσταση (σύμφωνα με τον ορισμό που είχε στη δεδομένη συγκυρία) από τους (φασίστες, τροτσκιστές κ.λπ.) εχθρούς της... Καμιά φορά τα πράγματα είναι τόσο προφανή που νιώθεις να στερεύεις από επιχειρήματα.

Με αυτή την έννοια, νομίζω πως δεν χρειάζεται κανείς να απολογείται εφτά φορές πριν τολμήσει να αρθρώσει μια κριτική για αυτές τις οργανώσεις και τις ενέργειές τους, πριν τολμήσει να μιλήσει για την υποκατάσταση και τον милитарισμό, πριν μιλήσει ακόμα και για την αξία της ανθρώπινης ζωής. Δεν χρειάζεται να κατασκευάζει ιδεολογήματα πριν τολμήσει να πει δημόσια αυτό που όλοι ψιθύριζαν ή κραύγαζαν στα καφενεία: ότι τέτοιες ενέργειες μπορεί να αποτελούν για το κίνημα μεγαλύτερο πλήγμα από όσα καταφέρνει εναντίον του όλη η καταστολή του κόσμου.

Τέλος, θα ήταν ίσως καλύτερο να αποφεύγουμε αποφάνσεις σε πρώτο πληθυντικό («εμείς, ως Δίκτυο») σε κείμενα που φέρουν την προσωπική μας υπογραφή και αποτυπώνουν απόψεις προσωπικές ή και πλειοψηφικές, όχι πάντως συνολικές.

Κώστας Αθανασίου

απόψεις

ΚΙ ΩΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ...

Ένας απολογισμός των κινητοποιήσεων ενάντια στο ΠΦΜΑ

Να γκρεμίσουμε τείχη, να χτίσουμε γέφυρες

Πάντοτε οι απολογισμοί των κινητοποιήσεων εξαρτώνται όχι μόνο από αυτούς καθαυτούς τους αριθμούς των συμμετεχόντων, αλλά και από τις προσδοκίες των διοργανωτών. Κάνοντας, λοιπόν, με δυο λόγια τον απολογισμό των κινητοποιήσεων ενάντια στο ΠΦΜΑ (το διακυβερνητικό Παγκόσμιο Φόρουμ Μετανάστευσης και Ανάπτυξης), θα μπορούσαμε να δηλώσουμε ευχαριστημένοι, αν και όχι ενθουσιασμένοι. Ενθουσιασμένοι δεν μπορούμε να είμαστε γιατί θέλουμε η συμμετοχή στις αντιρατσιστικές κινητοποιήσεις να ξεπεράσει τις κάποιες χιλιάδες μεταναστών και αντιρατσιστών που κατεβαί-

βερνητικοί ιθύνοντες του φόρουμ φλυαρούσαν περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων (οι ίδιοι ακριβώς που κάθε μέρα τα καταπατούν), οι αντιρατσιστικές οργανώσεις έδωσαν ένα πολύ συγκεκριμένο περιεχόμενο σε αυτά τα δικαιώματα: νομιμοποίηση για όλους τους μετανάστες, άσυλο σε όλους τους πρόσφυγες, κλείσιμο της Παγανής και όλων των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Απέναντι στην ευκολία της τζάμπα «αντιρατσιστικής» ευαισθησίας, αναδείχθηκαν τα πραγματικά ζητήματα που θέτει η (ζοφερή) πραγματικότητα της καθημερινότητας των μεταναστών.

Επιπλέον, τόσο μέσα από τις συζητήσεις της Διεθνούς Συνόδου Μεταναστευτικών και

στη διατύπωση γενικών αρχών (που είναι βέβαια πολύ σημαντικές), αλλά και να προχωρεί στη διαμόρφωση αναλύσεων με πολύ μεγαλύτερο βάθος.

Τέλος, θα πρέπει να υπογραμμίσουμε την πολιτική βαρύτητα της συναυλίας στον Άγιο Παντελεήμονα. Για πρώτη φορά έσπασε το άβατο που είχαν επιβάλει η αστυνομία και οι ακροδεξιοί, για πρώτη φορά μετά το καλοκαίρι αντιρατσιστές μαζί με μετανάστες μπόρεσαν να πραγματοποιήσουν πολιτική εκδήλωση πάνω στην πλατεία. Αυτή η θετική εξέλιξη δεν πρέπει όμως να οδηγήσει στον όποιο εφησυχασμό. Κι αυτό όχι μόνο γιατί το φασιστικό παρακράτος έδειξε πάλι τα δόντια

νουν στο δρόμο, και να πλησιάσει πραγματικά μεγάλα νούμερα (σαν αυτό της Ρώμης, όπου διακόσιες χιλιάδες διαδήλωσαν ενάντια στις αντιμεταναστευτικές πολιτικές του Μπερλουσκόνι). Από την άλλη, δεδομένων των μεγάλων δυσκολιών (εγγύτητα των κινητοποιήσεων στις εθνικές εκλογές, αμηχανία ορισμένων χώρων απέναντι στη σαρωτική επικράτηση του ΠΑΣΟΚ, ψευδεπίγραφος «προοδευτικός» χαρακτήρας του ΠΦΜΑ), η Οργανωτική Επιτροπή των δράσεων μπορεί με επάρκεια να υποστηρίξει ότι τα πήγε καλά.

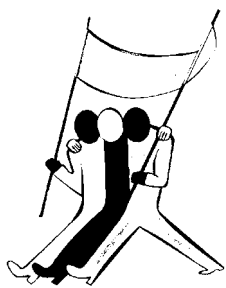
Η βασική επιτυχία της Οργανωτικής Επιτροπής ήταν ότι δημιούργησε έναν υπολογίσιμο αντίλογο στην επικοινωνιακή φιέστα του ΠΦΜΑ. Απέναντι σε έναν διεθνή οργανισμό του οποίου βασική αποστολή είναι ο εξωραϊσμός των κτηνωδών αντιμεταναστευτικών πολιτικών που ακολουθούν τα αναπτυγμένα κράτη, η Οργανωτική Επιτροπή αντιπαρέταξε την πολύ συγκεκριμένη ατζέντα του αντιρατσιστικού κινήματος. Εκεί που οι κυ-

Αντιρατσιστικών Οργανώσεων όσο και από το δημόσιο λόγο της Οργανωτικής Επιτροπής ασκήθηκε κριτική στη λεγόμενη «διαχείριση της μετανάστευσης», η οποία είναι η κεντρική ιδέα των σχεδιασμών που επιχειρεί το ΠΦΜΑ. Όπως επισημάνθηκε: «Η διαχείριση της μετανάστευσης και η σύνδεσή της με την οικονομική ανάπτυξη αποσκοπούν μονάχα στην κερδοσκοπία των επιχειρήσεων των χωρών υποδοχής και την εκμετάλλευση των μεταναστευτικών εμβασμάτων από τις κυβερνήσεις των χωρών αποστολής. Την ίδια στιγμή η συντριπτική πλειονότητα, τόσο των μεν όσο και των δε, συναινεί στην υπερεκμετάλλευση των μεταναστών και μεταναστριών, ενώ επιβάλλουν και αποδέχονται ένα καθεστώς στέρησης δικαιωμάτων και προωθούν ένα πλέγμα αντιμεταναστευτικών πολιτικών και ρατσιστικών συμφωνιών επανεξοχής». Η υιοθέτηση αυτής της κριτικής έχει ιδιαίτερη σημασία γιατί φανερώνει τη δυνατότητα του αντιρατσιστικού κινήματος να μη μένει μόνο

του με τις εμρηστικές επιθέσεις στις καταλήψεις Villa Amalίας και Λέλας Καραγιάννη. Το κυρίως ζήτημα είναι ότι θα πρέπει να θεωρήσουμε τη συναυλία απαρχή μιας πολιτικής δουλειάς στην περιοχή με στόχο να χάσουν οι ακροδεξιοί τα ερείσματα που έχουν αποκτήσει χάρη στην κρατική συνδρομή. Η μάχη στον Άγιο Παντελεήμονα θα είναι μακρά και δεν έχει να κάνει τόσο με την πόρτα της παιδικής χαράς όσο με τις συνειδήσεις των κατοίκων της περιοχής.

Εν ολίγοις, οι κινητοποιήσεις ενάντια στο Παγκόσμιο Φόρουμ Μετανάστευσης και Ανάπτυξης εγγράφονται στο ενεργητικό του κινήματος. Ωστόσο, αν όντως θέλουμε να γκρεμίσουμε τα ρατσιστικά τείχη και να χτίσουμε γέφυρες αλληλεγγύης, θα χρειαστούν πολύς χρόνος και ακόμα περισσότερη δουλειά.

Γιάννης Αλμπάνης

Μετανάστευση και εργασία: Διαιρετικές πολιτικές και ταξική ενότητα

Η μετακίνηση από το συνήθη τόπο διαμονής και η ανάληψη μιας επαγγελματικής δραστηριότητας αποτελούν ιστορικά έννοιες συνυφασμένες και αλληλένδετες. Οι επιμέρους παράγοντες της μετανάστευσης μπορούν να διαφέρουν, να είναι αμιγώς οικονομικοί, περιβαλλοντικοί, πολιτικοί ή θρησκευτικοί. Το ίδιο ισχύει και για τον τόπο μόνιμης εγκατάστασης (εντός ή εκτός των συνόρων της χώρας διαμονής), καθώς επίσης και για τη νομική οδό που ακολουθείται (επίσημη - ανεπίσημη, οργανωμένη - αυθόρμητη μεταγκατάσταση).

Η κατάληξη, όμως, παραμένει η ίδια: η *μισθωτή εργασία* στη χώρα υποδοχής ή, σπανιότερα, η ανεξάρτητη ή ψευδοανεξάρτητη οικονομική δραστηριότητα (π.χ., οικιακοί μισθωτοί) του —κατά κανόνα— μισθωτού στη χώρα καταγωγής μετανάστη. Ως σύμπτω-

μα της διεθνοποίησης των αγορών, των κλιματικών αλλαγών και των εμπόλεμων συγκρούσεων, η πραγματικότητα αυτή, μολονότι απολύτως γνωστή και κατανοητή από όλους, τυγχάνει πολλές φορές «περίεργης» αντιμετώπισης από την πλευρά της πολιτείας των χωρών υποδοχής — και όχι μόνο.

Τα πολιτικά κείμενα και ιδίως οι νομοθετικές ρυθμίσεις που υιοθετούνται δημιουργούν (ή επιδιώκουν να διαμορφώσουν) την αντίληψη σε ευρύτερα στρώματα πολιτών ότι το ζήτημα της εργασίας των μεταναστών διαφέρει από το αντίστοιχο των γηγενών ή ακόμη ότι είναι νοητές πολλαπλές εκδοχές του ίδιου του φαινομένου της εργασίας των μεταναστών, με κριτήριο είτε την χώρα καταγωγής (κοινοτικοί - εξωκοινοτικοί αλλοδαποί) είτε το νομικό καθεστώς και τον ειδικό τύπο της άδειας διαμονής.

Τεχνητή ιδεολογική σύγχυση

Δεν χωρά αμφιβολία ότι σε διεθνές και ευρωπαϊκό επίπεδο η οικονομική και πολιτική εξουσία καταβάλλει από καιρό συνειδητές και εναρμονισμένες απόπειρες πλήρους ιδεολογικού και νομοθετικού διαχωρισμού των δύο πεδίων, δηλαδή της *απασχόλησης* και της *οικονομικής μετανάστευσης*. Ενδεικτικά, στο σύνολο των διαθέσιμων επίσημων πολιτικών ή ακόμη και ερευνητικών κειμένων των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης διαπιστώνεται ότι οι μεν πολιτικές απασχόλησης υπάγονται στην κατηγορία *απασχόληση και κοινωνικές πολιτικές*, οι δε μεταναστευτικές στρατηγικές σε αυτή της *δικαιοσύνης, ελευθερίας και ασφάλειας*.

Προς επίτευξη του απώτερου στόχου του «αποχαρακτηρισμού» της μετανάστευσης ως αυθεντικού φαινομένου απασχόλησης, επιστρατεύονται μια σειρά μηχανισμών και επιλογών, όπως, ιδίως σε εθνικό επίπεδο, η αναχρονιστική εκχώρηση των βασικότερων αρμοδιοτήτων για θέματα μετανάστευσης σε καθ' ύλην αναρμόδια υπουργεία (Εσωτερικών, Δημόσιας Τάξης - Προστασίας του Πολίτη).

Η θεωρητική προσέγγιση και η νομική αντιμετώπιση της μετανάστευσης ως ζητήματος δημόσιας τάξης ή εσωτερικών υποθέσεων αποτελεί μέσο για τη διευκόλυνση της επίσημης διάρρηξης του δεσμού της οικείας πολιτικής με τις πανανθρώπινες αξίες και τις αρχές περί ισότητας δικαιωμάτων και με απώτερο σκοπό τη δικαιολόγηση της λήψης μέτρων που θα εξασφαλίσουν στους εργοδότες τη μείωση του οικονομικού κόστους που συνεπάγεται, συνήθως, η εργασία των μεταναστών από τρίτες χώρες (ή ακόμη και των κοινοτικών αλλοδαπών) εντός των παραδοσιακών προστατευτικών ορίων του (εργατικού) δικαίου (Τετράδια ΙΝΕ/ΓΣΕΕ, 09/2009).

Επιπλέον, η ιδεολογική και νομική επικράτηση μιας διαχωριστικής γραμμής ανάμεσα στις δύο «κατηγορίες» εργαζομένων προωθεί την πολυπόθητη διάρρηξη της ενότητας της εργατικής τάξης και την περιθωριοποίηση της ειδικότερης «μεταναστευτικής» ατζέντας στο παράρτημα με τα ζητήματα κοινωνικής ευαισθητοποίησης των εργατικών κινημάτων και των συνδικάτων.

Σαφείς νεοφιλελεύθερες επιδιώξεις

Σήμερα, πίσω από τις επίσημες διακηρύξεις που συνοδεύουν την πρόσφατη υιοθέτηση του Συμφώνου για τη Μετανάστευση και το Άσυλο περί μιας, δίθεν, νέας εποχής για τις κοινοτικές μεταναστευτικές πολιτικές κρύβεται επιμελώς η παγιωμένη αγωνιώδης προσπάθεια των νεοφιλελεύθερων επιτελείων για περαιτέρω μείωση του συνολικού εργασιακού κόστους, μέσω, κυρίως, της απονομιμοποίησης του καθεστώτος διαμονής εκατομμυρίων μεταναστών μισθωτών.

Η δημιουργία στρατιών ανεπίσημων μεταναστών φτηνού κόστους και μειωμένων εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων προτείνεται συγκεκριμένα μέσα από: α) την οριστική εγκατάλειψη της προσφυγής στις καμπάνιες μαζικής «νομιμοποίησης», β) την απόδοση αδειών διαμονής - εργασίας *ad hoc* και *à la carte* (κυκλική, εποχιακή μετανάστευση) και γ) την επικράτηση του μοντέλου της *επιλεκτικής* (δηλαδή ανακυκλώσιμης) μετανάστευσης εργαζομένων «μιας χρήσης» από τρίτες χώρες.

Οι «καινοφανείς» αυτές τομές του Σαρκοζί και της παρέας του μεταφράζονται, βέβαια, σε *επίθεση στη νομιμότητα της εργασίας* των από δεκαετίες μόνιμα εγκατεστημένων και

όσων νέων μεταναστών εισέλθουν στον ευρωπαϊκό χώρο στο άμεσο μέλλον.

Νέες προκλήσεις για το αντιρατσιστικό κίνημα

Αντίθετα, σε μια νέα φάση αναμένεται και πρέπει να περάσει ο αντιρατσιστικός αγώνας στις χώρες υποδοχής. Η ιδεολογική αντιπαράθεση με τις αντιμεταναστευτικές μεθοδεύσεις, οι κινηματικές πράξεις αλληλεγγύης στους διωκόμενους μετανάστες και η πολιτική και φυσική αναμέτρηση με τις (με ή χωρίς γραβάτες) ακροδεξιές ομάδες αποτελούν άξονες δράσης που διατηρούν τη σπουδαιότητά τους.

Όμως, όπως ακριβώς έχει αρχίσει προοδευτικά να ωριμάζει διεθνώς η ιδέα της νομικής αναγνώρισης του καθεστώτος και παράλληλα κατοχύρωσης της απαιτούμενης προστασίας των οικολογικών προσφύγων, το εργατικό κίνημα οφείλει να αναζητά τρόπους για την καθιέρωση και τη διεκδίκηση ενός καθολικά αναγνωρισμένου και προστατευμένου *δικαιώματος*, αφενός, *στη μετανάστευση* και, αφετέρου, *στην εργασία* των μεταναστευτικών πληθυσμών, ανεξάρτητα από την εικαζόμενη ή πραγματική, εκούσια ή ακούσια αφετηρία αποδημίας.

Η αντισύνοδος των κινημάτων στις αρχές Νοέμβρη, με αφορμή την πραγματοποίηση στην Αθήνα του Παγκόσμιου Φόρουμ για τη Μετανάστευση και την Ανάπτυξη, αποτέλεσε πρώτης τάξεως ευκαιρία να συζητηθεί ανοιχτά η προοπτική του δικαιώματος κάθε ανθρώπου να εγκαταλείπει τον τόπο του, είτε επειδή απλά το επιθυμεί είτε γιατί το θεωρεί αναπόφευκτο προς αναζήτηση ενός καλύτερου αύριο.

Απόστολος Καψάλης

Όντορα δεν είναι μόνο τα λεγόμενα φυσικά σύνορα, αλλά και πολλά άλλα αόρατα που χωρίζουν τους ανθρώπους, τους λαούς και τους πολιτισμούς μεταξύ τους. Η ιδέα για έναν κόσμο χωρίς σύνορα δεν είναι πια όνειρο ανέφικτο, αλλά στόχος για χιλιάδες ακτιβιστές από όλο τον κόσμο. Σε ένα από αυτά τα σύνορα, στη Λέσβο, συγκεντρώθηκε τον Αύγουστο για το no border camp, Έλληνες, μετανάστες, πρόσφυγες και ευρωπαίοι αλληλέγγυοι σύντροφοι και συντρόφισσες. Η ιδιαιτερότητα του νησιού ως εξωτερικού συνόρου της Ευρώπης-Φρούριο, με τη συνεχή παρουσία της Frontex, το αίσχος του κέντρου κράτησης της Παγανής και τις επιχειρήσεις αποτροπής του λιμενικού, ήταν οι βασικοί λόγοι για την επιλογή του χώρου.

Το camp στήθηκε στην παραλία της Χαραμίδας και, σύμφωνα με το πρόγραμμά του, θα ξεκινούσε κανονικά από τις 25/8 και θα συνεχιζόταν με εκδηλώσεις, σεμινάρια, δράσεις και παρεμβάσεις μέχρι τις 31/8. Ήδη όμως 10 μέρες πριν την έναρξή του είχε αρχίσει να έρχεται αρκετός κόσμος για να βοηθήσει στο στήσιμο και την οργάνωση. Παράλληλα, τα γεγονότα έτρεχαν πιο γρήγορα από εμάς. Μια εβδομάδα πριν την επίσημη έναρξη του no border camp πραγματοποιήθηκε η πρώτη παρέμβαση στην Παγανή, η αθλιότητα έγινε διεθνώς γνωστή και, όπως ήταν αυτονόητο και αναγκαίο, το κλείσιμο της

No border camp

φυλακής μπήκε στο στόχαστρο των συμμετεχόντων στο camp. Γιατί το κέντρο κράτησης της Παγανής δεν είναι μόνο ένα κέντρο εγκλεισμού των προσφύγων, αλλά ένα κολαστήριο μακριά από τα φώτα της κοινωνίας, μια αποθήκη ψυχών στην οποία φυλακίζονται σε άθλιες συνθήκες για το «έγκλημα» της προσφυγιάς τους νέοι άντρες και γυναίκες, πολλές με τα παιδιά τους.

Το no border camp λειτουργούσε με καθημερινές ανοιχτές συνελεύσεις που έπαιρναν αποφάσεις για τις δράσεις. Η έμπρακτη αλληλεγγύη φάνηκε όταν λόγω της πίεσης από τα ΜΜΕ οι αρχές απελευθέρωσαν πρόσφυγες, οι οποίοι όμως δεν είχαν πού να πάνε αφού δεν υπήρχαν εισιτήρια για τα καράβια. Άμεσα αποφασίστηκε να έρθουν στο camp, όπου τελικά έφτασαν περίπου 50 πρόσφυγες, ανάμεσά τους και γυναίκες με παιδιά και οι οποίοι συμμετείχαν στην καθημερινότητα και τις συζητήσεις απολαμβάνοντας λίγες μέρες ελευθερίας. Έτσι, πριν ακόμα οργανωθεί πραγματικά το camp, κάναμε παρεμβάσεις στο λιμάνι, πορεία στην πόλη και πολιορκία του πλοίου της Frontex. Κέντρο της δράσης αποτέλεσε το infoportal (κέντρο πληροφόρησης) στην πόλη, μια μεγάλη σκηνή που στήθηκε στον κεντρικό δρόμο του λιμανιού, δίπλα στη

Νομαρχία. Το infoportal, εκτός από το σημαντικό ρόλο της γέφυρας που είχε μεταξύ των συμμετεχόντων στο camp και της κοινωνίας, φιλοξενούσε τους άστεγους πρόσφυγες, οι οποίοι είτε απελευθερώνονταν από την Παγανή και δεν έβρισκαν εισιτήρια για την Αθήνα είτε μόλις έφταναν στο νησί, και φρόντιζε για την ενημέρωσή τους.

Οι κινητοποιήσεις του no border camp στη Λέσβο κινούνταν σε δύο βασικούς άξονες: Ο πρώτος ήταν η άσκηση πίεσης προς τις τοπικές αρχές, την κυβέρνηση και την ΕΕ, για

Αν ήταν οι απανωτές εξεγέρσεις των προσφύγων που οδήγησαν στο (έστω προσωρινό) κλείσιμο της Παγανής, ήταν οι κινητοποιήσεις των δύο τελευταίων ετών που έφεραν τις Παγανές της Ελλάδας στην ατζέντα του ενδιαφέροντος ακόμη και του Γ.Γ. του ΟΗΕ, που βρήκε την ευκαιρία να αδειάσει την ελληνική στάση στην κεντρική εκδήλωση του διακυβερνητικού Φόρουμ για τη Μετανάστευση και την Ανάπτυξη. Οι μαζικές διαμαρτυρίες στο Φυλάκιο του Έβρου, τη Σάμο, τη Χίο, τη Θεσσαλονίκη, την Πέτρο Ράλλη, με αποκορύφωμα το no border στη Μυτιλήνη έκαναν το κλείσιμο της Παγανής μια πρόκληση για τα κινήματα σ' όλη την Ευρώπη, ενώ εκθέσεις μη θεσμικών και θεσμικών φορέων έφεραν το θέμα στο τραπέζι των επίσημων οργανισμών. Όργανα, όπως η Επιτροπή για την Πρόληψη των Βασανιστηρίων και ο Επίτροπος για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, εξέφρασαν τον απο-

τροπιασμό τους, ενώ χώρες όπως η Δανία, η Νορβηγία, η Σουηδία και η Ολλανδία αναγκάστηκαν να απέχουν από την επαναπροώθηση προσφύγων στην Ελλάδα και αντίστοιχες αποφάσεις πάρθηκαν από δικαστήρια στη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ιταλία και αλλού.

Η Ευρώπη δείχνει να αναριγιά μπροστά στη ζοφερή πραγματικότητα της ελληνικής «φιλοξενίας».

Όμως, η Ευρώπη που υποκρίνεται την αθώα του αίματος, είναι αντίθετα ο κύριος σχεδιαστής αυτής της βαρβαρότητας, αφού τα επιτελεία της είναι αυτά που επινοούν και επεξεργάζονται τις πολιτικές εκείνες που επιβάλλουν και συντηρούν την Παγανή, το Φυλάκιο και την Πάτρα.

Είναι οι πολιτικές αποτροπής που αποτελούν τη βάση της ευρωπαϊκής πολιτικής απέναντι στα κύματα των πεινασμένων που φτάνουν στις πόρτες της, που επινοούν τις Παγανές των συνόρων, για να εκδικούνται και

να προειδοποιούν τους πρόσφυγες, εκεί που ούτε η πειθώ των κανονισμών και οδηγιών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ούτε αυτή των όπλων και των περιπολικών της Frontex δεν κατορθώνουν να αντιπαρατεθούν στην πειθώ της ανάγκης και στην ακατάβλητη εκείνη ορμή που οδηγεί τα ανθρώπινα κύματα στους δρόμους για τη Δύση.

Και καθώς οι πολιτικές αποτροπής δεν αποδίδουν, όπως θα ήθελε, στις χώρες του Νότου, όπου η Ευρώπη έσπρωξε το πρόβλημα, πέρα από το να διαμαρτύρεται σήμερα υποκριτικά για τα όσα συμβαίνουν στη Ελλάδα, στη Λαμπεντούσα και στη Θέουτα, μηχανεύεται μεθόδους εξωτερικοποίησης των ελέγχων και των πρακτικών της για να υλοποιήσει την πολιτική της εκεί που η αγριότητα θα ικανοποιεί τον σκοπό, χωρίς να θίγει τις ευαισθησίες των ντελικάτων

Σύνορα

Ευρωπαίων πολιτών και χωρίς να προσκρούει σε «νομικά βαρίδια», σαν τις συμβάσεις προστασίας που δεσμεύσαν τις ευρωπαϊκές χώρες σε άλλες ευτυχέστερες εποχές.

Η Λιβύη έχει ήδη μπει στο σχέδιο με απάνθρωπα στρατόπεδα κράτησης και μεθόδους εξόντωσης των προσφύγων, η Τουρκία εγκαλείται να το κάνει και ακόμη αντιστέκεται, ενώ μια σειρά από χώρες της Αφρικής, δελεασμένες από τα κονδύλια που διαθέτει η Ένωση, παίρνουν τη σκυτάλη.

Αν τα κονδύλια που διέθεταν τα ευρωπαϊκά ταμεία («προσφύγων», «επιστροφών» κ.ά.) για την «αποτροπή», τις απελάσεις και την κράτηση διατίθονταν για την ένταξη και την προσαρμογή, το κοινωνικό όφελος θα ήταν απείρως μεγαλύτερο.

Μέσα στη γενικευμένη ανθρωποφοβία, το Πρόγραμμα για

Lesvos 2009

την κατάσταση που έχουν δημιουργήσει στα σύνορα για την αντιμετώπιση των προσφύγων με εχθρικούς όρους και για την αντιμεταναστευτική πολιτική της Ελλάδας και της ΕΕ. Η καθημερινή παρουσία των ακτιβιστών μπροστά στο κέντρο κράτησης της Παγανής με το αίτημα «να κλείσει τώρα η Παγανή» και να απελευθερωθούν όλοι οι πρόσφυγες, ο συμβολικός αποκλεισμός του λιμανιού με δεκάδες φουσκωτές βάρκες, οι δράσεις εναντίον της Frontex και οι διαδηλώσεις στην πόλη, παράλληλα με τις συναντήσεις με αρχές

και φορείς είχαν σκοπό την άμεση εξεύρεση λύσεων για τα προβλήματα των προσφύγων.

Ο δεύτερος άξονας αφορούσε την ευαισθητοποίηση της τοπικής κοινωνίας δίνοντας της σωστή και πραγματική εικόνα για την κατάσταση των προσφύγων αλλά και των συνόρων, ώστε να είναι αλληλέγγυα με τους πρόσφυγες και να μην τους αντιμετωπίζει ως εχθρούς και απειλή. Η ύπαρξη του infoportal στο κέντρο της πόλης σε όλη τη διάρκεια του camp, οι ανοιχτές εκδηλώσεις και συζητήσεις στην πόλη και στα χωριά, η συναυλία αλλη-

λεγγύης με μεταναστευτικά συγκροτήματα, το μοίρασμα φυλλαδίων, τα πολύχρωμα πανό, οι αφίσες και οι φωτογραφίες, ο συγκινητικός αποχαιρετισμός των προσφύγων στα πλοία έκαναν συνεχώς αισθητό το πρόβλημα και την ανάγκη για επίλυσή του, καλώντας την κοινωνία να πάρει θέση.

Μετά από όλα αυτά, όμως, αυτονόητα τίθενται ερωτήματα για το αποτέλεσμα του no border camp και αν κατάφερε να αλλάξει τίποτε ουσιαστικά σε σχέση με τους πρόσφυγες. Σίγουρα πρέπει να θεωρηθεί νίκη η χρησιμοποίηση της κατασκίνωσης του ΠΙΚΠΑ για οικογένειες προσφύγων ανοιχτά και ελεύθερα. Επίσης, ότι οι έγκλειστοι της Παγανής ένιωσαν ότι δεν είναι μόνοι και διεκδίκησαν με εξεγέρσεις και απεργίες πείνας την απελευθέρωσή τους. Ακόμη, ότι οι συμμετέχοντες στο camp συνεχίζουν το συντονισμό για το κλείσιμο της Παγανής δίνοντας πανευρωπαϊκό χαρακτήρα στην καμπάνια αυτή. Και σίγουρα, οι σύντροφοι και συντρόφισσες από τη Λέσβο συνεχίζουν τη δράση και την έμπρακτη αλληλεγγύη στους πρόσφυγες.

Έτσι κι αλλιώς, ο αγώνας μας για τα δικαιώματα των προσφύγων δεν ξεκίνησε τον Αύγουστο, ούτε σταματάει εκεί. Σίγουρα, πάντως, το no border camp της Λέσβου αποτελεί σημαντικό σταθμό αυτού του αγώνα.

Νασίμ Λομανί

ΚΙ ΩΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ...

παντού!

την Ανάπτυξη του ΟΗΕ με μια του έκθεση επισήμανε, για μία ακόμη φορά, ότι η μετανάστευση είναι πλούτος και φέρνει ευημερία στους λαούς και κάλεσε την Ευρώπη να νομιμοποιήσει τους ανθρώπους που ζουν στα εδάφη της, με όφελος «την αύξηση του ΑΕΠ και την κοινωνική συνοχή».

Η διαχείριση της ταξικής σύγκρουσης που εγκυμονούν οι πιέσεις των μεταναστευτικών κυμάτων απασχολεί σε διάφορα επίπεδα.

Όμως, η Ένωση, οχυρωμένη πίσω από τον κλεμμένο πλούτο της, ζηλότυπη για τον «πολιτισμό» της, παραδομένη στην Ξενοφοβία και το ρατσισμό, δεν σκέφτεται να αλλάξει τους σχεδιασμούς της.

Άλλωστε, τα κύματα της μετανάστευσης διεκδικούν κάτι παραπάνω από ένα κομμάτι ψωμί κάτω από το πλούσιο τραπέζι της. Θύματα της ανισοκατανομής του

πλούτου και της ευημερίας στον πλανήτη, οι μετανάστες - πρόσφυγες είναι το ζωντανό παράγωγο των πολιτικών των πολέμων και της εκμετάλλευσης και θέτουν επιτακτικά το ζήτημα της αναδιανομής του πλούτου και της ειρήνης στον πλανήτη. Χωρίς αυτά δεν υπάρχει νέο σημείο ισορροπίας.

Δέσμια αυτών των πολιτικών, παίρνει τη θέση της και η νέα κυβέρνηση στα χαρακώματα των συνόρων.

Μιλώντας ο νέος υπουργός «Προστασίας του Πολίτη», σε συνέντευξη τύπου που έδωσε με την επιστροφή του στο υπουργείο της Κατεχάκη, δήλωσε αποφασισμένος να σταματήσει τη «λαθρομετανάστευση», αλλά παράλληλα δήλωσε ότι «η χώρα μας πρέπει να βελτιώσει δραστικά τις επιδόσεις της στο μέτωπο του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων».

Δεν ξέρουμε, τι ακριβώς σημαίνει για τον Μ. Χρυσοχοϊδη, σήμερα, «το μέτωπο του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», όμως οι προηγούμενες επιδόσεις του δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικές, μια και δεν μπορούμε εύκολα να ξεχάσουμε (εκτός από πολλά άλλα) και τα εκτεταμένα πογκρόμ σε βάρος Αλβανών μεταναστών, που σημάδεψαν την υπουργία του στο Δημόσιας Τάξης. Πογκρόμ που δικαιολογούσε ως αναγκαιότητα στη «μάχη του» για την αντιμετώπιση του ανερχομένου ρατσισμού: «αυτοδικία» χαρακτήρισε τις ρατσιστικές επιθέσεις στο κέντρο της Αθήνας, σήμερα, και δεν βρήκε τίποτε να πει για τις πρακτικές των συνόρων, τις άτυπες επαναπροωθήσεις, τα τσάπτερ των μαζικών απελάσεων, τις χαμένες ψυχές στον πάτο του Αιγαίου. «Χώρους φιλοξενίας» αποκάλυψε με ευκολία τα στρατόπεδα φρίκης σαν την Παγανή, όπου 5.500 άνθρωποι κρατούνται (μαζί μ' αυτούς στα αστυνομικά

κρατητήρια).

Ήδη, ο όρος «χώρος φιλοξενίας», φορτωμένος με τις εικόνες από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης της σημερινής Ελλάδας, προκαλεί ανατριχίλα, προειδοάζει για τη συνέχεια και λοιδορεί τις δηλώσεις «συγγνώμης» του α/α Σπ. Βούγια. Έτσι κι αλλιώς, η Frontex είναι το καμάρι της πολιτικής τους.

Μονότονα η Fortress Europe θα εξακολουθήσει να μετράει κάθε μήνα τους νεκρούς στα περάσματα των συνόρων: 33 το Σεπτέμβριο, πάνω από 500 από την αρχή του χρόνου, 14.000 από το 1988. Μόνο στον Έβρο τους 104 φτάνουν οι νεκροί από τις νάρκες ως το 2008, τους 187 οι ακρωτηριασμένοι. Πάνω από πεντακόσια άτομα μέχρι σήμερα οι πνιγμένοι στο Αιγαίο, 823 οι αγνοούμενοι... Και η σιωπή των οκτώ πνιγμένων του Οκτώβρη —γυναίκες και παιδιά— σφυροκοπά τις σκέψεις μας.

Γιάννα Κούρτοβικ

Συνέντευξη με τον Γιώργο Αρχοντόπουλο, γραμματέα του Σωματείου Εργαζομένων ΕΥΑΘ

Το νερό είναι κοινωνικό αγαθό!

Καθώς το πρόβλημα της επάρκειας του καθαρού και πόσιμου νερού εντείνεται παγκοσμίως, βλέπουμε ότι το νερό μεταβάλλεται από δημόσιο αγαθό σε εμπόρευμα. Σ' αυτή τη συγκυρία η ΕΥΑΘ μπήκε στην τροχιά της ιδιωτικοποίησης. Πότε και πώς ακριβώς ξεκίνησε αυτό; Πώς αντιδράσατε οι εργαζόμενοι σε αυτή την προοπτική;

Το πρώτο βήμα για την ιδιωτικοποίηση ήταν η εισαγωγή της ΕΥΑΘ στο Χρηματιστήριο, οπότε έγινε διασπορά μετοχών κατά 26% περίπου στο επενδυτικό κοινό. Ουσιαστικά, όμως, στις 26 Μαρτίου 2009 ανακοινώθηκε επίσημα από τη διυπουργική Επιτροπή Αποκρατικοποιήσεων ότι η ΕΥΑΘ μπαίνει σε τροχιά ιδιωτικοποίησης. Τονίζουμε το «ουσιαστικά» διότι αυτή τη φορά δόθηκε το 23% των μετοχών (πακέτο), μαζί με το μάντζεμεντ της εταιρείας, σε ιδιώτη.

Οι εργαζόμενοι αντέδρασαν με σειρά κινητοποιήσεων με στόχο, αφενός, να ενημερώσουμε τους συμπολίτες μας για το τι ακριβώς σημαίνει ιδιωτικοποίηση του νερού, οπότε να σταθούν δίπλα μας σε αυτό τον αγώνα, και, αφετέρου, σε νομικό επίπεδο, να μπλοκάρουμε τη διαδικασία στο Συμβούλιο Επικρατείας.

Τονίζουμε ότι οι εργαζόμενοι στην ΕΥΑΘ δεν είχαμε κανένα συνδικαλιστικό αίτημα, σκεφτόμασταν και δρούσαμε ως πολίτες απέναντι στην ιδιωτικοποίηση του νερού.

Έτσι, διανείμαμε προκηρύξεις, κάναμε αφισοκολλήσεις, διοργανώσαμε ημερίδα, καταθέσαμε ψήφισμα σε όλους τους φορείς και την τοπική αυτοδιοίκηση, το οποίο υπερψηφίστηκε. Οργανώσαμε συσκέψεις φορέων, δύο πορείες για το νερό με μεγάλη συμμετοχή πολιτών και πραγματοποιήσαμε κατάληψη της Γενικής Συνέλευσης των Μετόχων της ΕΥΑΘ.

Ποιες θα είναι οι επιπτώσεις για την περιοχή και τους πολίτες από την επικείμενη ιδιωτικοποίηση; Πόσο ασφαλές για την υγεία των κατοίκων θα είναι το νερό και σε τι ύψος θα κυμανθούν οι τιμές του; Τελικά, έχει να προσφέρει κάτι μια ιδιωτική εταιρεία στην ύδρευση της πόλης;

Οι επιπτώσεις για την περιοχή θα είναι δραματικές. Όπως όλοι γνωρίζουμε, ο ιδιώτης έρχεται για το κέρδος και αυτό συνεπάγεται αύξηση των τιμολογίων, υποβάθμιση της συντήρησης των υποδομών και των εγκαταστάσεων, εξάντληση των υδάτινων αποθεμάτων. Ο ιδιώτης παροτρύνει την κατανάλωση για να έχει περισσότερα κέρδη και μόλις εμφανιστεί το πρόβλημα της λειψυδρίας (λόγω της υπερκατανάλωσης) θα ανεβάσει τα τιμολόγια με πρόσχημα την εξοικονόμηση νερού. Ακόμη, συχνά μεταφέρονται εκατο-

μύρια κυβικών νερού σε άγυρες χώρες, με αποτέλεσμα την αποστράγγιση των υδάτινων πόρων της χώρας — ας θυμηθούμε ότι η ΕΥΔΑΠ πριν μερικά χρόνια μετέφερε νερό στην Κύπρο.

Το πόσο ασφαλές είναι ένα ιδιωτικό δίκτυο είναι εύκολο να το καταλάβουμε αν αναλογιστούμε ότι σε περιοχές της Θεσσαλονίκης, όπου ιδιώτης παρέχει νερό από γεωτρήσεις, οι κάτοικοι έχουν τώρα ξεσηκωθεί προκειμένου να συνδεθούν με το δίκτυο της ΕΥΑΘ, με κύριο επιχείρημα την καθαρότητα και την ποιότητα του νερού της. Επίσης, από το 2010, σύμφωνα με οδηγία της ΕΕ, πρέπει να αλλάξει εντελώς ο τρόπος υπολογισμού της τιμής του κυβικού.

Κατά τη γνώμη μας, δεν έχει να προσφέρει τίποτα η ιδιωτικοποίηση. Αν μάλιστα δούμε τι διδάσκει η διεθνής εμπειρία από τις αποκρατικοποιήσεις εταιρειών ύδρευσης, τότε ο κρατικός έλεγχος είναι μονόδρομος. Το νερό είναι φυσικό αγαθό, και μάλιστα βασικό στοιχείο της ζωής, δεν μπορεί να μπαίνει σε λογικές κέρδους και εμπορευσιμότητας.

Υπήρξε πάντως συστηματική προσπάθεια απαξίωσης...

Το ξεπούλημα του νερού της Θεσσαλονίκης δεν ξεκίνησε τυχαία. Υπήρχε οργανωμένο σχέδιο, κατά την άποψή μας, το οποίο μπήκε σε εφαρμογή σταδιακά.

Αν δεχτούμε ότι η ΕΥΑΘ είναι μια εταιρεία κοινής ωφέλειας με σκοπό την εξυπηρέτηση των κατοίκων της πόλης, τότε στόχος είναι να απαξιωθεί στα μάτια τους, με αδυναμία εξυπηρέτησης λόγω έλλειψης προσωπικού, άρνηση νέων προσλήψεων, ανεπαρκείς ειδικότητες. Επιπλέον, υπάρχει και η λασπολογία σε βάρος συναδέλφων: Η διοίκηση, ξεδεύοντας τεράστια ποσά σε διαφημίσεις στα έντυπα ΜΜΕ και με συνεντεύξεις του προέδρου, περνάει το μήνυμα ότι οι υπάλληλοι της ΕΥΑΘ είναι υψηλά αμειβόμενοι, προσπαθώντας να στρέψει το κοινό αίσθημα εναντίον μας, τη στιγμή που ο ίδιος συντηρεί ειδικούς συμβούλους με αμφιλεγόμενες υπηρεσίες και τεράστιες αποδοχές.

Ποια στάση κράτησαν οι επίσημοι φορείς της πόλης; Τα σωματεία έχουν αναφερθεί σε προσπάθεια επιβολής κλίματος τρομοκρατίας και αστυνομικρατίας, όχι μόνο στις κινητοποιήσεις αλλά και στους χώρους εργασίας. Οι κοινωνικοί φορείς, οι πολίτες και οι συλλογικές τους πολιτικές και κοινωνικές εκφράσεις με ποιον τρόπο αντιμετωπίζουν αυτή την υπόθεση;

Ο τότε ΥΜΑΘ αρνιόταν επί έξι μήνες να μας συναντήσει — άλλωστε, συμμετείχε στην

Επιτροπή Αποκρατικοποιήσεων, που αποφάσισε την ιδιωτικοποίηση. Αντίθετα, ο υπουργός Οικονομίας μάς δέχθηκε αμέσως, εξέφρασε μάλιστα την απορία του για τη στάση του ΥΜΑΘ! Ο Δήμος Θεσσαλονίκης εξέδωσε ψήφισμα εναντίον της ιδιωτικοποίησης και υπέρ της δημοτικοποίησης της ύδρευσης, ενώ και οι υπόλοιποι δήμοι της Θεσσαλονίκης τάχθηκαν ενάντια στην ιδιωτικοποίηση. Μόνο η Νομαρχία εξέδωσε ένα δυσνόητο ψήφισμα.

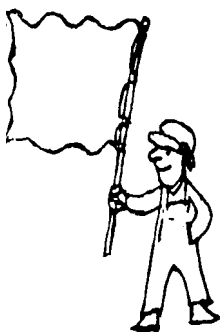
Η τρομοκρατία στους χώρους εργασίας έχει ξεκινήσει εδώ και τέσσερα χρόνια: πειθαρχικές διώξεις, μετακινήσεις, μηνύσεις, αγωγές και απολύσεις είναι μια σειρά μέτρων που πήρε η διοίκηση για να μας κάμψει.

Κοινωνικοί φορείς, συνελεύσεις γειτονιών, ενεργοί πολίτες και συλλογικότητες ήταν από την πρώτη στιγμή δίπλα μας γιατί κατάλαβαν ότι αγωνιζόμαστε για το νερό ως δημόσιο αγαθό και όχι μικροσυνδικαλιστικά. Ευχαριστούμε όλους αυτούς που στήριξαν έμπρακτα και ηθικά τον αγώνα μας.

Τη συνέντευξη πήρε
ο Κώστας Μπόρτσος
Για περισσότερα στοιχεία:
www.seeyath.blogspot.com

Κατάληψη του

Η πρώτη κατάληψη υπουργείου μετά την εκλογή της νέας κυβέρνησης έγινε στο υπουργείο Πολιτισμού (και Τουρισμού, πλέον) στις 30/10. Επί 20 μέρες ο νέος υπουργός απέφυγε τη συνάντηση με τους συμβασιούχους που εργάζονται στις διάφορες υπηρεσίες, παρά τις συνεχείς εκκλήσεις και προειδοποιήσεις του Σωματείου Εκτάκτων. Οι εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν στο ΥΠΠΟ και απαίτησαν να δουν τον υπουργό, ο οποίος όμως έφυγε για Θεσσαλονίκη, για τα εγκαίνια λαμπερής έκθεσης. Το υπουργείο ήταν αποκλεισμένο από δυνάμεις των ΜΑΤ, ειδικούς φρουρούς κ.λπ., καταφέραμε όμως να μπούμε περίπου 35 άτομα. Με τη συμπαράσταση και των συγκεντρωμένων απέξω, καταλάβαμε το κτίριο. Η συνέλευση που έγινε το βράδυ αποφάσισε να παραμείνουμε στο χώρο μέχρι να μας δεχτεί ο υπουργός και να δεσμευτεί στα κύρια αιτήματά μας, που είναι: καμία απόλυση συναδέλφων, ρύθμιση για τους συμβασιούχους, κατάργηση του 24-μηνου, πληρωμή όσων εργάζονται με ασφαλιστικά και παραμένουν επί ένα χρόνο απλήρωτοι, καθώς και ανανέωση για ένα

Συνέντευξη με τον Παναγιώτη Τερζόγλου, αναπληρωτή γραμματέα της Ομοσπονδίας Εργαζομένων του ΟΣΕ.

Το τρένο είναι δημόσιο μέσο

Η κυβέρνηση της ΝΔ προσπάθησε να πείσει ότι ο ΟΣΕ αποτελεί ιδιαίτερα ζημιογόνα επιχείρηση με εξαιρετικά ελλειμματικό προϋπολογισμό και γι' αυτό είναι απόλυτα αναγκαίο να επιβληθούν τα πιο σκληρά νεοφιλελεύθερα και αντεργατικά μέτρα. Ποιος ευθύνεται για τα ελλείμματα κατά τη γνώμη σας;

Πρέπει να αρχίσουμε κάνοντας μια παραδοχή. Το Δημόσιο μαζί με την παιδεία, την υγεία κ.ά. πρέπει να παρέχει και μεταφορές. Να είναι υπεύθυνο γι' αυτές και να τις χρηματοδοτεί είτε για κοινωνικούς είτε (αν θέλετε) για «εθνικούς» λόγους. Κανένας πολίτης καμιάς χώρας δεν μπορεί να είναι συγκοινωνιακά αποκομμένος, ακόμη και αν τα υπόλοιπα μέσα μεταφοράς έχουν παραλύσει ή ακινητοποιηθεί. Το μόνο μεταφορικό μέσο που μπορεί να ανταποκριθεί σε αυτή την ανάγκη είναι το τρένο.

Κατά συνέπεια, το πρώτο που πρέπει να μας ενδιαφέρει είναι εάν αυτό το μέσο ανταποκρίνεται στις προσδοκίες των πολιτών και όχι εάν «μπαίνει μέσα». Το περίφημο έλλειμμα του ΟΣΕ στην ουσία δεν είναι έλλειμμα. Αφορά συνολικά τις επενδύσεις που γίνονται και επιβαρύνουν τον ΟΣΕ, ενώ στα αεροδρόμια, τα λιμάνια, τους εθνικούς

δρόμους κ.ά. αφορούν το Δημόσιο. Στο έλλειμμα των 2.000.000 ευρώ την ημέρα, περιλαμβάνονται 1.300.000 ευρώ για νέα δάνεια και τοκοχρεολύσια που έπρεπε να πληρώνει το Δημόσιο.

Το ΠΑΣΟΚ διακήρυξε προεκλογικά ότι οι στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται σε δίκτυα και υποδομές θα παραμείνουν υπό τον έλεγχο του Δημοσίου. Μετά την ανάληψη της κυβέρνησης δήλωσε για τον ΟΣΕ ότι δεν πρόκειται να εφαρμόσει το πρόγραμμα μισθωτής εφεδρείας, αλλά, ωστόσο, πρέπει να προχωρήσει η εξυγίανση του οργανισμού. Τι προσδοκάτε από τη νέα κυβέρνηση όσον αφορά τη ρύθμιση των εργασιακών σχέσεων και τις ιδιωτικοποιήσεις;

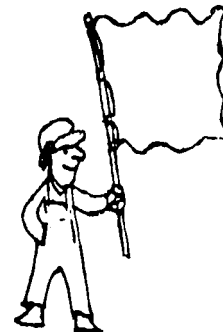
Το ΠΑΣΟΚ, παρά τους βερμπαλισμούς του, έχει ακριβώς το ίδιο πρόγραμμα με τη ΝΔ. Το Π.Δ. 41/2005 που υλοποιούσαν οι Χατζηδάκης και Στυλιανίδης μέχρι τις 4/10/2009 είναι πιστή αντιγραφή του σχεδίου που είχαν συντάξει το 2004 οι Βερελής και Χριστοδουλάκης. Δεν υπάρχει λοιπόν καμία αυταπάτη ως προς τα σχέδια της νέας κυβέρνησης. Σε ό,τι αφορά το πρόγραμμα μισθωτής εφεδρείας

που είχε εκπονήσει η κυβέρνηση της ΝΔ, ιδομεν. Έχει απορριφθεί μεν από το ΠΑΣΟΚ, αλλά τα παπαγαλάκια του διαρρέουν φήμες για μετατάξεις κ.ά. Ο στόχος είναι, λοιπόν, κοινός και για τα δύο κόμματα: Να φύγουν οι εργαζόμενοι (με κάθε τρόπο) και να συρρικνωθεί η επιχείρηση.

Ποια νομίζετε ότι είναι η προοπτική του αγώνα των σιδηροδρομικών στο φόντο και των αντίστοιχων πρόσφατων εξελίξεων στις λοιπές ΔΕΚΟ; Ποιες είναι οι δικές σας προτάσεις σας για τη σύγχρονη και κοινωνικά αποδοτική λειτουργία του κρίσιμου τομέα των μεταφορών;

Οι σιδηροδρομικοί έχουμε διαμορφώσει και καταθέσει τεράστιο απόθεμα θέσεων και προτάσεων. Έχουμε απορρίψει με επιχειρήματα οιαδήποτε αιτιολογία κατατέθηκε τόσο από το ΠΑΣΟΚ όσο και από τη ΝΔ. Το μόνο που απομένει είναι να σφυρηλατήσουμε το δικό μας μέτωπο ώστε να μην υπάρξουν πιασμοί. Πρέπει να συνεχίσουμε να είμαστε ενωμένοι, κλείνοντας τα αυτιά μας στις κομματικές σειρήνες. Αλλιώς...

Τη συνέντευξη πήρε η Καλομοίρα Σωτηρίου.

Εργασιακά

υπουργείου Πολιτισμού

χρόνο των συμβάσεων όσων εντάχθηκαν στην τροπολογία Σαμαρά. Το τελευταίο το πετύχαμε σχεδόν αμέσως, για τα άλλα όμως ούτε κουβέντα. Το Σάββατο πολλοί συνάδελφοι-ισσες και αλληλέγγυοι-ες στήριξαν την κατάληψη και συμμετείχαν στη συνέλευση που αποφάσισε συνέχιση της κατάληψης και την επόμενη μέρα (με αποχώρηση των συνδικαλιστών της ΠΑΣΚΕ). Τελικά, την Κυριακή, φοβούμενος τι θα γινόταν το επόμενο πρωί, ο Γεροουλάνος εμφανίστηκε στο υπουργείο. Μετά από μία πρώτη συζήτηση με τους καταληψίες αποφασίστηκε συνάντηση για την Τετάρτη 4/11 ώστε να εκτεθούν αναλυτικά όλα τα ζητήματα και οι διεκδικήσεις μας. Η κατάληψη έληξε, ο αγώνας όμως για την κατάργηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας στο ΥΠΠΟ συνεχίζεται. Ήδη κινητοποιούνται οι εργαζόμενοι με stage, ενώ συντονίζονται και συμβασιούχοι διαφόρων φορέων. Δεν έχουμε καμία ψευδαίσθηση ότι ξαφνικά θα κερδίσουμε τα πάντα, δεν έχει μείνει όμως τίποτα να χάσουμε.

Αρχοντία Κούκου

Μέτωπο αγώνα στις τηλεπικοινωνίες

Η «απελευθέρωση» των τηλεπικοινωνιών, η ιδιωτικοποίηση του ΟΤΕ και ο έντονος ανταγωνισμός των κεφαλαίων στον κλάδο, οδήγησε —σε αντίθεση με το μύθο ότι ο ελεύθερος ανταγωνισμός διευρύνει τις αγορές— σε πτώχευσεις εταιρειών και μαζικές απολύσεις. Τα υπερκέρδη των τελευταίων ετών που οφείλονται στην υπερεκμετάλλευση της εργασίας (ελαστικοποίηση εργασιακών σχέσεων, εντατικοί ρυθμοί εργασίας, χαμηλές αμοιβές, απλήρωτες υπερωρίες, επιμήκυνση του εργασιμίου χρόνου, ανυπαρξία συλλογικής σύμβασης, δίωξη συνδικαλισμού) συμπίεστηκαν και υπό το βάρος της κρίσης, και σήμερα ζητούνται από τους εργαζόμενους επιπλέον θυσίες, και ακόμα μεγαλύτερη συρρίκνωση των δικαιωμάτων τους.

Το τελευταίο διάστημα, όμως, αναπτύσσονται ελπιδοφόρες αντιστάσεις. Συγκρότηση επιχειρησιακών σωματείων, απεργίες και κινητοποιήσεις, όπως:

- Οι πολύμηνοι αγώνες των εργαζομένων της ALTEC όταν η εταιρεία πτώχευσε.
- Η επιτυχημένη απεργία στη WIND (στις 3/9) όπου η διοίκηση υποχρεώθηκε σε ανάκληση της παράνομης απόλυσης μέλους του Δ.Σ. του σωματείου.
- Οι απεργίες σε Vodafone και WIND στις 14 και 15/10 αντίστοιχα.

Βασικό αίτημα των εργαζομένων στις Vodafone και WIND ήταν η ανάκληση απολύσεων και η μη μεταφορά εργαζομένων μέσω «παραχώρησης» σε άλλες εταιρείες, κάτι που σημαίνει και επιδείνωση των εργασιακών τους όρων, καθώς και η υιοθέτηση μισθών και συλλογικών συμβάσεων εργασίας σύμφωνα με τις ανάγκες των εργαζομένων. Η συμμετοχή στην απεργία ήταν πολύ μεγάλη στην περίπτωση της Wind και ικανοποιητική για τη Vodafone, όπου ήταν και η πρώτη απεργία που έχει γίνει. Επίσης σημαντικό ήταν και η αλληλεγγύη που επέδειξαν άλλα σωματεία και αγωνιστές ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα για τη συγκρότηση επιτροπής αλληλεγγύης αλλά και στο κάλεσμα για στήριξη και περιφρούρηση της απεργίας.

Οι αγώνες που βρίσκονται σε εξέλιξη το τελευταίο διάστημα στον κλάδο των τηλεπικοινωνιών δεν είναι απομονωμένοι αλλά στηρίζονται από ένα ευρύτερο δυναμικό εργαζομένων, που αντιλαμβάνεται ότι η συντονισμένη δράση των σωματείων και η δραστηριοποίηση των εργαζομένων είναι προϋπόθεση για την ενίσχυση των αντιστάσεων απέναντι στην εργοδοσία.

Μάνια Μαρκάκη

Όχι στη συρρίκνωση της ΕΛΒΟ

Αλλη μια μεγάλη βιομηχανία στην περιοχή της Θεσσαλονίκης βρίσκεται στο χείλος της καταστροφής. Η ΕΛΒΟ, μετά από 36 χρόνια λειτουργίας, κινδυνεύει σήμερα να κλείσει.

Η ΕΛΒΟ είναι η μοναδική βαριά βιομηχανία οχημάτων που διαθέτει η χώρα μας. Πρόκειται για εργοστάσιο ευρωπαϊκών προδιαγραφών, που εδρεύει στη Σίνδο Θεσσαλονίκης. Οι δυνατότητες παραγωγής της είναι αποδεδειγμένες, με οχήματα για τις ένοπλες δυνάμεις, άρματα μάχης και τροχοφόρα διαφόρων τύπων, χιλιάδες αστικά και υπεραστικά λεωφορεία, τρόλεϊ, πυροσβεστικά, απορριματοφόρα, γερανοφόρα κ.λπ.

Το ιδιοκτησιακό καθεστώς της ΕΛΒΟ έχει ως εξής: ελληνικό Δημόσιο 51%, Όμιλος Μυτιληναίου 43%, Λαϊνόπουλος 6%. Το μανατζμεντ της εταιρείας, από το Σεπτέμβριο του 2000 και για 15 χρόνια, έχει ο Όμιλος Μυτιληναίου.

Την τελευταία πενταετία, η απαξίωση για την παραγωγή της ΕΛΒΟ είναι πραγματικότητα, ενώ όλη η τεχνολογία αρχίζει σταδιακά να χάνεται με τη μείωση του προσωπικού (600 χαμένες θέσεις εργασίας).

Τα προβλήματα ξεκίνησαν στις αρχές του 2005, όταν η διαχείριση ζητούσε να παρθούν μέτρα για εκ περιτροπής εργασία, διαφορετικά απειλούσε με διαθεσιμότητες. Η δυναμική αντίδραση των εργαζομένων, με τη δημοσιοποίηση των προβλημάτων της ΕΛΒΟ, με στάσεις εργασίας και απεργίες, έκαναν τη Γενική Συνέλευση των Μετόχων να μην αποδεχτεί την πρόταση της διαχείρισης. Να σημειώσουμε ότι η παραγωγική στρατηγική της ΕΛΒΟ και το επίπεδο απασχόλησης συγκροτείται και περιγράφεται στο επιχειρηματικό σχέδιο. Η διαχείριση ανέλαβε την ευθύνη της υλοποίησης του συγκεκριμένου σχεδίου και όχι την αλλαγή του. Κάθε αλλαγή αποτελεί ευθύνη της Γενικής Συνέλευσης των Μετόχων.

Το Μάρτιο του 2005, όμως, η διοίκηση της εταιρείας εισήγαγε πρόγραμμα οικειοθελούς αποχώρησης, με αποτέλεσμα την αποχώρηση περίπου 150 εργαζομένων και την πρώτη μεγάλη μείωση του δυναμικού της ΕΛΒΟ.

Τα τελευταία χρόνια, η κυβέρνηση αδιαφορεί για την τύχη της ΕΛΒΟ και την οδηγεί σε μαρσασμό, καθώς δεν της παρέχει αντικείμενο εργασίας. Ο προηγούμενος υπουργός ΥΠΕΘΑ δήλωνε άγνοια του γεγονότος ότι το υπουργείο του είναι πελάτης της ΕΛΒΟ (ενώ στην ουσία είναι εργοδότης της!) και έριχνε το μπαλάκι στο υπουργείο Οικονομικών, όπου ανήκει το πλειοψηφικό πακέτο των μετόχων.

Οι δυναμικές κινητοποιήσεις, με πορείες στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, κλείσιμο των διοδίων στα Μάλγαρα και κάθοδο στην Αθήνα (3/4/2007) 500 εργαζομένων που έκαναν

πορεία μπροστά στο υπουργείο Οικονομικών, δεν απέφεραν παρά μόνο υποσχέσεις. Στην Αθήνα έγινε συνάντηση με τον υπουργό Οικονομικών και πορεία στη Βουλή, όπου ενημερώθηκαν όλα τα κόμματα. Κορύφωση των κινητοποιήσεων, με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης των Εργαζομένων, ήταν η παρακράτηση στην παράδοση των δέκα τελευταίων αρμάτων μάχης Leopard 2 και η παράδοσή τους από τους ίδιους τους εργαζόμενους, ένα σε κάθε υπουργείο. Το πρώτο προγραμματίστηκε να βγει στους δρόμους της Θεσσαλονίκης και να παραδοθεί στον τότε υπουργό του πρώην ΥΜΑΘ. Το δεύτερο θα συνόδευε τη μεγάλη πορεία της ΔΕΘ και θα παραδινόταν στο Βελλίδειο στον ίδιο τον πρωθυπουργό. Όταν βγήκαν τα πρώτα άρματα στην είσοδο του εργοστασίου, τότε συνειδητοποιήσαν ότι δεν αστεϊεύμαστε και, μέσα σε μία ώρα, κλείστηκαν ραντεβού για συναντήσεις του Δ.Σ. του σωματείου εργαζομένων με τις ηγεσίες των συναρμόδιων υπουργείων για να εκτονωθεί η κατάσταση. Ακολούθησαν οι εκλογές και τα πράγματα έμειναν στάσιμα.

Δεδομένου ότι το ανεκτέλεστο έργο για το 2010 είναι μηδενικό, περιμένουμε από τη νέα πολιτική ηγεσία να γίνει σχεδιασμός με άμεσα μέτρα:

1. Έργο ανακατασκευής οχημάτων, σύμφωνα με τις ανάγκες των ΓΕΣ, ΓΕΝ και ΓΕΑ (είναι γνωστό ότι ένα νέο πρόγραμμα απαιτεί 10-12 μήνες ελάχιστου χρόνου ωρίμανσης για να τεθεί νέα γραμμή παραγωγής).
2. Αξιοποίηση των ανεκτέλεστων προγραμμάτων Α/Ω, προς όφελος της εγχώριας βιομηχανίας.

Μεσομακροπρόθεσμες διεκδικήσεις μας είναι:

1. Μεταφορά της εποπτείας της ΕΛΒΟ στο ΥΠΕΘΑ και, μέσω αυτού, μακροπρόθεσμος σχεδιασμός ενοποίησης γραμμής παραγωγής - ανακατασκευής - αναβάθμισης - ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού τροχοφόρων και

ερπυστριοφόρων οχημάτων των Ε.Δ., σύμφωνα με τις ανάγκες του ΕΜΠΑΕ (προγραμμα στρατιωτικών προμηθειών) και τις ανελαστικές δαπάνες της ΕΛΒΟ κατ' ελάχιστον.

2. Στρατηγική συνεργασίας - συμπαρογωγών που θα διασφαλίζει μίνιμουμ πραγματικής προστιθέμενης αξίας (ΕΠΑ) και ελληνική βιομηχανική συμμετοχή (ΕΒΣ) 35%. Έτσι, διασφαλίζεται η διάχυση της τεχνολογίας - τεχνολογίας, που βοηθά στην αναβάθμιση του ρόλου της ΕΛΒΟ στην ελληνική οικονομία, οπότε θα έχουμε οικονομίες κλίμακας, πολλαπλά οφέλη και δυνατότητα κοινωνικού μερίσματος.

3. Εξασφάλιση του ρόλου και της λειτουργίας της ΕΛΒΟ ως κέντρου παραγωγής ΤΟΜΑ (άρμα μεταφοράς προσωπικού) με αξιοποίηση υποδομών και της εμπειρίας του προσωπικού.

4. Ουσιαστική, άμεση εκπροσώπηση του ΥΠΕΘ και του υπουργείου Οικονομίας στη νέα σύνθεση του Δ.Σ. της διοίκησης, ώστε να διασφαλίζεται η εύρυθμη λειτουργία της.

5. Αναθεώρηση του δυσλειτουργικού και αναποτελεσματικού νόμου 3433/06 περί προμηθειών των Ε.Δ.

6. Προστασία της εταιρείας από διεθνείς διαγωνισμούς για την κατασκευή αστικών λεωφορείων και άλλων πολιτικών οχημάτων.

Οι εργαζόμενοι ζητάμε μια ΕΛΒΟ ανάλογη των εκ κατασκευής προδιαγραφών και δυνατοτήτων της (2.500 εργαζόμενοι σε διπλόβάρδια). Δεν θα σταματήσουμε να αγωνιζόμαστε γι' αυτό. Γύρω από την ΕΛΒΟ δραστηριοποιούνται εκατοντάδες επιχειρήσεις, που απασχολούν άλλο τόσο προσωπικό. Απαιτούμε να ανοίξουν θέσεις εργασίας και να δοθεί δουλειά σε νέους ανθρώπους, που τους ρημάζουν η ανεργία και η υποαπασχόληση.

Χρήστος Ξεφτέρης,

Εργαζόμενος στην ΕΛΒΟ, μέλος του Δ.Σ. του Σωματείου Μετάλλου & Ηλεκτροσυγκολλητών Μακεδονίας - Θράκης

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

29 Ιουνίου: Πορεία στην ιρανική πρεσβεία ενάντια στη βίαιη και αιματηρή καταστολή των κινητοποιήσεων στο Ιράν.

7 Ιουλίου: Διαδήλωση αλληλεγγύης στους μετανάστες, από την Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης, το Φόρουμ Μεταναστών Θεσσαλονίκης, την Ομάδα Μεταναστών και Προσφύγων, πολιτικούς και κοινωνικούς φορείς.

9 Ιουλίου: Πορεία ενάντια στις φασιστικές επιθέσεις και τις επιχειρήσεις-σκούπα, από αντιρατσιστικές οργανώσεις και μεταναστευτικές κοινότητες, στην Αθήνα.

12 Ιουλίου: Εκκένωση και κατεδάφιση του προσφυγικού καταυλισμού της Πάτρας.

31 Ιουλίου: Απορρίφθηκε το αίτημα έκδοσης του Τούρκου αγωνιστή Αρσλάν Ταϊφούν Οζκιόκ από το Συμβούλιο Εφετών. Κανένας αγωνιστής της ελευθερίας στα χέρια των δικτών του!

24 Αυγούστου: Συναυλία αλληλεγγύης στον Θ. Ηλιόπουλο από πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις στη Θεσσαλονίκη.

25 Αυγούστου: Πορεία αλληλεγγύης στον Θ. Ηλιόπουλο, έκαναν πολιτικοί και κοινωνικοί φορείς, Θεσσαλονίκη. Στις 27/8 πορεία αλληλεγγύης στην Αθήνα. Απελευθέρωση του ύστερα από 49 μέρες απεργίας πείνας.

25-31 Αυγούστου: No border camp στη Λέσβο, με συμμετοχή εκατοντάδων ακτιβιστών-ριών από την Ευρώπη: δυναμικές πορείες, εκδηλώσεις, δράσεις ενάντια στη Frontex και έμπρακτη αλληλεγγύη στους πρόσφυγες, καθώς και οι αγώνες των έγκλειστων στην Παγανή πέτυχαν να γίνει ευρύτερα γνωστό το θέμα και να κλείσει, έστω και προσωρινά, η Παγανή.

5 Σεπτεμβρίου: Αντιρατσιστικό μπλοκ στην πορεία της ΔΕΘ, με συμμετοχή αντιρατσιστικών οργανώσεων και μεταναστευτικών κοινοτήτων.

12-13 Σεπτεμβρίου: Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Χανίων.

17 Σεπτεμβρίου: Συμμετοχή στις κινητοποιήσεις των εργαζομένων της ΕΥΑΘ ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού.

22 Σεπτεμβρίου: «Πολιτικοί κρατούμενοι, πολιτική λύση», εκδήλωση της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων, στη Θεσσαλονίκη.

24 Σεπτεμβρίου: Εκδήλωση ενημέρωσης-απολογισμού για το no border camp της Λέσβου στη Θεσσαλονίκη.

26-27 Σεπτεμβρίου: 1ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Ημαθίας στη Νάουσα.

8 Οκτωβρίου: Αστυνομική εισβολή στα Εξάρχεια με επιδεικτική παρουσία μπάτσων όλων των ειδών, εξακριβώσεις και προσαγωγές, ενώ αποπειράθηκαν να μπουν και στο Στέκι Μεταναστών. Το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη «προστατεύει» την περιοχή από τους πολίτες και της δίνει όψη ολόφρεσκης χούντας. Οι κάτοικοι απαντούν με μαζικές πορείες, συνελεύσεις και παρεμβάσεις. Οι αναπόφευκτες γκάφες της αστυνομίας οδηγούν τον Χρυσοχοϊδή σε αναδίπλωση.

9 Οκτωβρίου: «Κινήματα πόλης, από τις κεραίες στα δημόσια αγαθά», εργαστήρι του Δικτύου στο Στέκι Μεταναστών Θεσσαλονίκης.

9 Οκτωβρίου: Θάνατος του πρόσφυγα Μοχάμετ Καμράν Ατίφ, ύστερα από κράτηση και ξυλοδαρμό του στο αστυνομικό τμήμα της Νίκαιας.

10 Οκτωβρίου: Εναρκτήρια βραδιά του νέου χώρου λειτουργίας για το Κοινωνικό Κέντρο-Στέκι Μεταναστών στη Θεσσαλονίκη, αφιερωμένη στην οικονομική ενίσχυση της προβασιμότητας των ΑΜΕΑ στο Στέκι.

12 Οκτωβρίου: Διαμαρτυρία, μαζί με φορείς της πόλης, στα εγκαίνια του νέου Δημαρχείου Θεσσαλονίκης ενάντια στην τσιμεντοποίηση της πόλης και την κατασπατάληση δημόσιου χρήματος για την κατασκευή του Δημαρχείου, τη στιγμή που είναι τρομακτικές οι ελλείψεις σε σχολεία και νοσοκομεία.

14 Οκτωβρίου: Εκδήλωση-συζήτηση του Δικτύου Βόλου με θέμα «Πολιτικοί κρατούμενοι, πολιτική λύση», στο νέο Στέκι Μεταναστών.

17 Οκτωβρίου: Στο πλαίσιο της πανευρωπαϊκής δράσης για τα κέντρα κράτησης

προσφύγων με κύριο αίτημα το κλείσιμο της Παγανής, αντιρατσιστικές οργανώσεις και μεταναστευτικές κοινότητες οργάνωσαν συγκέντρωση στην Πλατεία Κλαυθμώνος και διαμαρτυρία στο αστυνομικό τμήμα Ακροπόλεως, όπου κρατούνται δεκάδες μετανάστες και πρόσφυγες.

23-24 Οκτωβρίου: 4ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Βόλου.

1-4 Νοεμβρίου: Διεθνής Σύνοδος Μεταναστευτικών και Αντιρατσιστικών Οργανώσεων, στον αντίποδα του διακυβερνητικού 3ου Παγκόσμιου Φόρουμ για τη Μετανάστευση και την Ανάπτυξη. Στα εργαστήρια και τις δράσεις συμμετείχαν δεκάδες σύντροφοι-ισσες από την Ευρώπη, τις Φιλιππίνες, την Κορέα, την Τουρκία κ.ά.

2 Νοεμβρίου: Αντιρατσιστική-αντιφασιστική συναυλία στην Πλατεία Αγ. Παντελεήμονα. Παρά τις απειλές των συγκεντρωμένων από το πρωί «αγανακτισμένων» πολιτών και φασιστών, η συναυλία πραγματοποιήθηκε με επιτυχία.

4 Νοεμβρίου: Διεθνής αντιρατσιστική διαδήλωση ενάντια στο 3ο ΠΦΜΑ, με συμμετοχή πολλών μεταναστευτικών κοινοτήτων και αντιρατσιστικών οργανώσεων. Η πορεία εμποδίστηκε από ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ λίγο πριν φτάσει στο Μέγαρο Μουσικής, αφού οι διαμαρτυρίες δυσκολεύουν το μάθημα του αστακού (ήταν η ώρα του επίσημου γεύματος).

7 Νοεμβρίου: Κατάληψη του άδειου κτιρίου της Τσαμαδού 15, ιδιοκτησίας Δρομοκαΐτειου, από το Στέκι Μεταναστών, για τη στέγηση ποικίλων κινηματικών των πολιτιστικών δραστηριοτήτων. Καλορίζικο!

12 Νοεμβρίου: Το Στέκι Μεταναστών οργανώνει προβολή του ντοκιμαντέρ των Εκδόσεων Διάδοση «Οι λαχειοπώλες τ' ουρανού» και συζήτηση για τους αγώνες από τον Εμφύλιο ως το Πολυτεχνείο και τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης.

16 Νοεμβρίου: Ανοιχτή συζήτηση του Δικτύου Αθήνας «Το κίνημα αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους και ο αγώνας για πολιτική λύση», στο Πολυτεχνείο.

ΚΙ ΩΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ...

«Δελτίο Θεέλλης»

Περιοδική έκδοση του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Υπεύθυνη: Μάνια Μπαρσέφσκυ

Βόλος: Γκλαβάνη 82, τηλ.: 6976353100

Θεσσαλονίκη: Φιλίππου 51, τηλ./φαξ: 2310-265 346

Αθήνα: Τσαμαδού 13, τηλ.: 210-38 13 928

φαξ: 210-38 40 390

e-mail: diktio@diktio.org, http://diktio.org

9 Δεκεμβρίου η δίκη του Γιάννη Δημητράκη

Συελήφθη το Φεβρουάριο του 2006, λίγο μετά τη ληστεία της Εθνικής Τράπεζας της οδού Ιπποκράτους, και έπειτα από ενάμιση χρόνο προφυλάκισης καταδικάστηκε σε 25άχρονη κάθειρξη. Αν και απαλλάχθηκε από την πλειονότητα των κατηγοριών που του αποδίδονταν, ο Γιάννης Δημητράκης καταδικάστηκε με παραδειγματικό τρόπο γιατί ακριβώς είναι αναρχικός «αρνητής εργασίας», του αποδόθηκε συμμετοχή στη «συμμορία με τα μαύρα» (πρόσφατα σε βάρος των φυγόδικων για αυτή την υπόθεση ανακοινώθηκε επικύρωση!) και υπερασπίστηκε την επιλογή του με παρρησία στο εδάλιο του κατηγορουμένου.

Ο Γ. Δημητράκης, παρών στα τριάμισι χρόνια του εγκλεισμού του σε όλους τους αγώνες των φυλακισμένων, με χαρακτηριστικότερο την εξέγερση των φυλακών Μαλανδρινού την άνοιξη του 2007, θα δικαστεί σε δεύτερο βαθμό στις 9 Δεκεμβρίου. Η αλληλεγγύη μας αυτονόητη, η παρουσία μας στο πλευρό του προφανής, η θετική έκβαση της δίκης του διεκδικούμενη...

N.G.

ΚΟΛΟΜΒΙΑ: Το ελπιδοφόρο

Μετά από πολλά χρόνια βρόμικου πολέμου, κρατικής τρομοκρατίας και γενικευμένης καταστολής σε οποιαδήποτε έκφραση αντίστασης ενάντια στο κατεστημένο, αρχίζει να εμφανίζεται μια αδύναμη και ασταθής, αλλά σαφής τάση επανενεργοποίησης των κοινωνικών αγώνων και του λαϊκού κινήματος. Από τον Οκτώβρη του 2008, αρχίζει να οικοδομείται με πιο σαφή χαρακτηριστικά ένα ελπιδοφόρο στοίχημα που εκφράζεται στη Minga Κοινωνικής και

συγκλονίζει τη χώρα. Το κίνημα διεκδικεί και πάλι τους δρόμους! Είναι οι Ιθαγενείς Νάσα που από τη δεκαετία του '70 ξεκίνησαν μια επίπονη διαδικασία ανασυγκρότησης του ιθαγενικού κινήματος στην περιοχή της Κάουκα, στο κέντρο της χώρας. Σε συνεργασία με αγροτικές κυρίως οργανώσεις από την ίδια περιοχή θα καλέσουν την πορεία να καταλήξει σε ένα Λαϊκό και Ιθαγενικό Συνέδριο και θα στείλουν απ' άκρη σ' άκρη της χώρας το μήνυμα: Μόνοι μας δεν μπορούμε! Μαζί θα καταφέρουμε πολύ περισσότερα! Όχι στο Σύμφωνο Ελεύθε-

φοιτητικές, περιβαλλοντικές, νεολαιίστικες οργανώσεις και οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, συλλογικότες γειτονιάς ή πρωτοβουλίες για διάφορα ζητήματα κ.λπ.), που σε εθνικό επίπεδο αρχίζουν να διαρθρώνονται οργανωτικά σε κοινές επιτροπές. Από την άλλη, αποτελεί μια απόπειρα συζήτησης και συλλογικής συγκρότησης ενός γενικότερου πολιτικού σχεδίου για τη χώρα στην οποία θέλουν να ζήσουν και μια προσπάθεια οικοδόμησης αυτού του σχεδίου από τα κάτω, εκεί που χτίζεται ο πυρήνας της λαϊκής εξουσίας.

Ιθαγενικής Αντίστασης. Η minga αποτελεί μια παραδοσιακή πρακτική των ιθαγενών λαών των Άνδεων και σημαίνει τη συλλογική προσπάθεια για κάποιον κοινό στόχο.

Παρά το μαχητικό χαρακτήρα των κοινωνικών οργανώσεων της Κολομβίας, οι ασφυκτικές συνθήκες που με διάφορες μεθόδους επέβαλε το καθεστώς, οι συνεχείς διώξεις, η στοχοποίηση του κινήματος και η φυσική εξόντωση των ηγετών του οδήγησε, από τους μεγάλους αγροτικούς και συνδικαλιστικούς αγώνες της δεκαετίας του '70 και του '80, στο πέρασμα, τη δεκαετία του '90, σε διάσπαρτους αγώνες που τοποθετούσαν στο κέντρο των προτάσεων τους ζητήματα κλαδικά ή τοπικού χαρακτήρα που αφορούσαν επιμέρους λαούς (Ιθαγενείς ή Αφροκολομβιανούς) και δεν υπερέβαιναν το χαρακτήρα οικονομικών, κοινωνικών, περιβαλλοντικών ή πολιτισμικών διεκδικήσεων. Το 1997 εμφανίζεται άνοδος των κινητοποιήσεων, οι οποίες, ωστόσο, εξακολουθούν να διατηρούν τον τοπικό τους χαρακτήρα, το 2003 επιτυγχάνεται ευρύτερος συντονισμός αγροτικών οργανώσεων, ενώ το 2004 μια τεράστια πορεία 80.000 ιθαγενών θα διανύσει επί τέσσερις ημέρες περίπου 100 χιλιόμετρα και θα

ρου Εμπορίου με τις ΗΠΑ. Όχι στην κατάληψη της γης μας από τις πολυεθνικές. Όχι στο Δόγμα της Δημοκρατικής Ασφάλειας που στοχοποιεί και σπέρνει το θάνατο. Όχι στον πόλεμο και τη στρατιωτικοποίηση της ζωής μας.

Τα επόμενα χρόνια, και ενώ η ανθρωπιστική και οικονομική κρίση βαθαίνει, θα συνεχιστούν οι προσπάθειες συνάντησης διαφορετικών κινηματικών οργανώσεων και σταδιακά αρχίζει να εδραϊώνεται η δυναμική του συλλογικού εγχειρήματος, που από τον Οκτώβρη του 2008 εκφράζεται στη Minga Κοινωνικής και Ιθαγενικής Αντίστασης.

Η Minga Κοινωνικής και Ιθαγενικής Αντίστασης

Η Minga έχει διπλή διάσταση. Από τη μια πλευρά, αποτελεί διαδικασία συνάντησης αντιτάσεων, διεκδικήσεων και κινητοποιήσεων διαφορετικών κοινωνικών τμημάτων και οργανώσεων (αφροκολομβιανό και ιθαγενείς λαοί, συνδικαλιστικές, αγροτικές, γυναικείες,

Σε μια σημαντική στιγμή των διαδικασιών κοινωνικής κινητοποίησης, το εγχείρημα έχει μπροστά του σημαντικές προκλήσεις: Να υπερβεί το μερικό ή τοπικό χαρακτήρα των διεκδικήσεων και να τις αναδείξει σε πραγματικά πολιτικά ζητήματα· να κατακτήσει την ίδια την ουσία της minga ως διαδικασίας συλλογικής οικοδόμησης ανάμεσα σε τμήματα και οργανώσεις με διαφορετικά κοινωνικά και πολιτικά χαρακτηριστικά και εμπειρίες· τέλος, να χτίσει μια κοινή γλώσσα όσον αφορά τα πέντε σημεία γύρω από τα οποία, καταρχήν, συσπειρώνεται η Minga:

1. Γη, εδαφικότητα, εθνική κυριαρχία.
2. Δικαίωμα στη ζωή - Πόλεμος και ανθρώπινα δικαιώματα.
3. Οικονομικό μοντέλο και νομικό πλαίσιο της λεηλασίας.
4. Ανεκπλήρωτες συμφωνίες.
5. Ατζέντα των λαών.

Μια πρώτη κοινή ανάγνωση προσδιορίζει: Τα σημεία που αναφέρονται στη γη και τη ζωή έχουν βάση δομικές διεκδικήσεις των κινήματων που αποτελούν και το σπόρο διαμόρφωσης πολιτικών προτάσεων. Τα σημεία που αφορούν το οικονομικό μοντέλο, το νομικό πλαίσιο που επιτρέπει τη λεηλασία των

στοίχημα της Minga

φυσικών πόρων και τις δεσμεύσεις που οι διάφορες κυβερνήσεις έχουν αθετήσει, στοχεύουν στην προετοιμασία μιας πολιτικής ήττας της κυβέρνησης, την προετοιμασία δηλαδή μιας μετωπικής σύγκρουσης με την κυβέρνηση και το μοντέλο που αντιπροσωπεύει, τόσο στο επίπεδο του δημόσιου διαλόγου όσο και της δράσης. Η Ατζέντα των Λαών αποτελεί την πρόκληση του εγχειρήματος, αφού αφορά την οικοδόμηση ενός κοινού πολιτικού σχεδίου.

η αποκάλυψη ηγετικού στελέχους των παραστρατιωτικών ότι είχαν συναντηθεί με τον νυν αντιπρόεδρο της κυβέρνησης Φρανσίσκο Σάντος, ο οποίος όχι μόνο εξήρε το έργο τους και την αποτελεσματικότητά του αλλά συνέστησε και τη δημιουργία αντίστοιχων δομών στα αστικά κέντρα και ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα Μπογοτά. Η βαθιά διείσδυση ενός ιδιόμορφου μείγματος ναρκέμπορων, παραστρατιωτικών, παραδοσιακής ολιγαρχίας, μεγαλοαγροκτημάτων και τοπικών κομματάρχων στις κρατικές δομές και μηχανισμούς κάνει τους αναλυτές να

Ουρίμπε. Το PDA (Εναλλακτικός Δημοκρατικός Πόλος) —ο ευρύς συνασπισμός, στον οποίο συμμετέχουν από το Κομμουνιστικό Κόμμα έως σοσιαλδημοκρατικές δυνάμεις, που τόσες προσδοκίες δημιούργησε στις εκλογές του 2006 καταλαμβάνοντας τη δεύτερη θέση— έχει βυθιστεί σε εσωτερικές διαμάχες χάνοντας κάθε πολιτική πρωτοβουλία και συμβάλλοντας στη γενικότερη σύγχυση την οποία το καθεστώς αξιοποιεί συστηματικά και μεθοδικά. Η επικράτηση του εκπροσώπου της σοσιαλδημοκρατίας στις πρόσφατες εσωτε-

Το πολιτικό σκηνικό στη χώρα

Το πολιτικό σκηνικό στην Κολομβία ίσως είναι πιο σύνθετο από ποτέ. Το καθεστώς Ουρίμπε ετοιμάζεται να παραχωρήσει επτά στρατιωτικές βάσεις (επίγειες, ναυτικές, αεροπορικές) στις ΗΠΑ, γεγονός που τοποθετεί σε νέο πλαίσιο το ζήτημα του πολέμου στο εσωτερικό της χώρας, αλλά και τις περιφερειακές διαφορές και συγκρούσεις. Εξακολουθώντας να λειτουργεί με τη φασιστική λογική που ανακαλύπτει εχθρούς τους οποίους πρέπει να πατάξει ως έθνος, σήμερα, εκτός από την απειλή της «τρομοκρατίας» που αποδίδεται στα αντάρτικα κινήματα (FARC-EP, ELN), έχει αναδείξει και την απειλή που ονομάζεται Τσάβες. Ωστόσο τη στιγμή που, σε διεθνές και κυρίως σε περιφερειακό επίπεδο, η κατακραυγή και η απομόνωση του καθεστώτος Ουρίμπε βρίσκεται σε ιδιαίτερα υψηλό σημείο, στο εσωτερικό της χώρας εμφανίζεται αρκετά ισχυρά και με σημαντική κοινωνική συναίνεση. Τα σκάνδαλα και οι αποκαλύψεις που καθημερινά έρχονται στην επιφάνεια είναι εντυπωσιακά — πιο πρόσφατο,

μιλούν για μαφιόζικο κράτος. Στα σπρίγματα του συστήματος εξέχοντα ρόλο κατέχουν τα μέσα ενημέρωσης (σημαντικό μέρος τους ανήκει στην οικογένεια Σάντος, από την οποία προέρχονται ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης και ο πρώην υπουργός Εθνικής Άμυνας), που μέσα από την πλήρη υποστήριξη του καθεστώτος Ουρίμπε κατορθώνουν να επιβάλλουν την ιδεολογική ηγεμονία και να αποτελούν σημαντικό παράγοντα της δεξιάς στροφής στην κοινωνία και της χειραγώγησης ευρέων κοινωνικών τμημάτων.

Το 2010 η χώρα βρίσκεται μπροστά σε νέα εκλογική διαδικασία. Ο Ουρίμπε αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο να είναι εκ νέου υποψήφιος, ωστόσο αυτό προϋποθέτει τροποποίηση του Συντάγματος και προς το παρόν αναμένεται η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου για τη νομιμότητα η μη της σχετικής διαδικασίας. Παρά τις αντιθέσεις απόψεων και συμφερόντων που εκφράζονται στο κυβερνητικό στρατόπεδο, καταβάλλονται τεράστιες προσπάθειες για να διατηρηθεί ενωμένο τη στιγμή που η αντιπολίτευση ταλανίζεται από διασπάσεις και αντιπαλότητες. Η πρόταση του Φιλελεύθερου Κόμματος μοιάζει να εξαντλείται στο πέρασμα σε έναν «ουριμπισμό» χωρίς

ρικές εκλογές για την ανάδειξη του προεδρικού υποψηφίου του PDA καθιστά αμφίβολη τη δυνατότητα συνέχισής του ως ενωτικού εγχειρήματος. Τα αντάρτικα κινήματα, παρ' όλο που έχουν δεχτεί ισχυρά πλήγματα, απέχουν πολύ από το να έχουν ηττηθεί, όπως εκτιμούν αναλυτές, και διατηρούν την ικανότητα να πλήττουν την παντοδυναμία του Δόγματος της Δημοκρατικής Ασφάλειας. Ωστόσο, η ακροδεξιά ιδεολογική ηγεμονία, αλλά και λανθασμένες επιλογές τους, έχουν οδηγήσει στην απαξίωσή τους στα μάτια μεγάλου μέρους της κοινωνίας.

Σε μια κρίσιμη περίοδο για την ανάπτυξη των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων, η στρατιωτικοποίηση, η στοχοποίηση του κινήματος, η καταστολή της κοινωνικής διαμαρτυρίας και η επανεμφάνιση των παραστρατιωτικών ομάδων εντείνονται ανησυχητικά. Στο σύνθετο σκηνικό της χώρας, η Minga αναδεικνύεται σε έναν από τους παράγοντες που θα μπορούσαν να αλλάξουν την ισορροπία δυνάμεων ανάμεσα στο λαϊκό στρατόπεδο και το καθεστώς. Το εγχείρημα είναι αρκετά δύσκολο, αλλά και ελπιδοφόρο.

Άρια Λελάκη

Στο δρόμο του Δεκέμβρη...

Κλείνοντας ένας χρόνος από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και τη δεκεμβριανή εξέγερση, έχει ήδη ξεκινήσει η συζήτηση σχετικά με το περιεχόμενο και τις μορφές της πρώτης «επετείου».

Αποψη μας είναι ότι πρέπει να οργανώσουμε κινητοποιήσεις (διαδηλώσεις, αποχές, απεργίες, καταλήψεις σχολών και δημόσιων κτιρίων, περικυκλώσεις αστυνομικών τμημάτων κ.λπ.) οι οποίες να επιχειρούν — στο μέτρο του δυνατού— να διαθέτουν τη μαζικότητα, τη μαχητικότητα και την πανελλαδική εμβέλεια της περσινής εξέγερσης.

Είναι βέβαιο ότι ο φετινός Δεκέμβρης μπορεί να αποτελέσει την πρώτη μεγάλη κινηματική παρέμβαση μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην πολιτική εξουσία, εφόσον βέβαια κατορθώσει να εμπνεύσει και να συσπειρώσει τους πολιτικούς χώρους και τα κοινωνικά υποκείμενα που συναντήθηκαν στην περσινή εξέγερση. Παράλληλα, όμως, διατρέχει τον κίνδυνο να καταλήξει «εξεγερτική καρικατούρα», με άσχετη βία και άφθονη καταστολή, αν το —απολύτως εύλογο— στοιχείο της συγκρουσιακότητας δεν συνδυαστεί με την κοινωνική απεύθυνση.

Τι σχεδιάζει ο αντίπαλος

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τις αμέσως επόμενες μέρες τα τηλεοπτικά ΜΜΕ θα ανεβάσουν τον πήχυ της κινδυνολογίας και της τρομολαγνείας στο ζενίθ. Η στρατηγική Χρυσοχοϊδή προβλέπει την ιδεολογική απαξίωση και την πλήρη κοινωνική απονομιμοποίηση των πιο μαχητικών —και ευάλωτων— τμημάτων του κινήματος, ιδιαίτερα των αναρχικών, την άσκηση πίεσης στην κοινοβουλευτική Αριστερά, κυρίως στον ΣΥΡΙΖΑ, να ευθυγραμμιστεί με την κρατική γραμμή περί «ασφάλειας» και «δημοκρατικής ομαλότητας», καθώς και την προβολή των μηχανισμών καταστολής ως διαιτητών-ρυθμιστών μιας σύγκρουσης που λαμβάνει χώρα στο εσωτερικό της κοινωνίας μεταξύ «βανδάλων» και «φιλήσυχων πολιτών».

Πρόκειται για μια στρατηγική αρκετά επικίνδυνη, όχι επειδή είναι ιδιαίτερα ευφυής ή καινοτόμα, αλλά κυρίως γιατί ευνοείται από ορισμένους παράγοντες, τους οποίους συνοπτικά αναφέρουμε: Πρώτον, το γενικό κοινωνικοπολιτικό κλίμα διαφέρει πολύ από το αντίστοιχο του περσινού Δεκέμβρη (νέα κυβέρνηση, αυξημένη κοινωνική συναίνεση, συνεχής τηλεοπτική προπαγάνδα για τις «καταστροφές περιουσιών», αλληπαλλήλες αιματηρές επιθέσεις κατά αστυνομικών από ένοπλες οργανώσεις κ.λπ.)· δεύτερον, η κλιμακούμενη οικονομική κρίση συνεχίζει να

μην πυροδοτεί κοινωνικές αντιστάσεις ευρείας κλίμακας, αλλά μάλλον να λειτουργεί ως παράγοντας παθητικότητας και εσωστρέφειας, παρότι οι συναιέσεις του παρόντος είναι πολύ πιο ρευστές και ασταθείς από εκείνες του παρελθόντος· τρίτον, το κίνημα βγαίνοντας από την εξέγερση του Δεκέμβρη δεν κατόρθωσε να διατηρήσει τον ορμητικό βηματισμό και την αξιοπιστία του —με εξαίρεση τις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα—, ακολουθώντας την πεπατημένη του κατακερματισμού και της αυτοαναφορικότητας, με χαρακτηριστικότερα συμπτώματα την αφηρημένη ρητορεία και την εσωστρέφεια της Αριστεράς, κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής, καθώς και τη διολίσθηση σημαντικού τμήματος του αναρχικού χώρου σε έναν εντελώς «εξωκοινωνικό» και «θεαματικό» βίαιο ακτιβισμό.

Για μια πραγματική απάντηση του κινήματος

Οπωσδήποτε το Δεκέμβρη «κάποια πράγματα θα γίνουν»... Μας αρκεί αυτό, από όποια σκοπιά κι αν το βλέπει κάθε χώρος ή συλλογικότητα; Μας αρκούν μια δυο επετειακές πορείες σε κάποιες πόλεις, με ολίγες σπασμένες βιτρίνες και οδομαχίες αλά Εξάρχεια, μπόλικα δακρυγόνα και αμήχανες καταγγελίες;

Η προφανής αρνητική απάντηση επίσης δεν αρκεί. Χρειάζεται να ξεπεράσουμε συνήθειες χρόνων και αγκυλώσεις, να συγκρουστούμε με την πολιτική πραγματικότητα, χωρίς όμως να την αγνοήσουμε. Είναι σίγουρο ότι δεν θα κατέβουν στο δρόμο οι δεκάδες χιλιάδες του περασμένου Δεκέμβρη. Θα το επιδιώξουμε όμως; Θα πιεστεί η ΟΛΜΕ να κηρύξει

απεργία —τι να πούμε για την ΠΟΣΔΕΠ;— και θα κληθούν γενικές συνελεύσεις για να αποφασιστούν καταλήψεις στις σχολές; Θα πάρει η Αριστερά, πρωτίτως ο ΣΥΡΙΖΑ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πρωτοβουλία για πανελλαδικές κινητοποιήσεις ή θα αρχίσει η γνωστή γκρίνια για την «έλλειψη περιφρούρησης»; Θα προωθηθεί η ιδέα της αποχής στα σχολεία και της περικύκλωσης αστυνομικών τμημάτων ή θα αντιμετωπίσουμε το Δεκέμβρη σαν κάτι που πρέπει να περάσει όπως όπως; Θα αναλογιστεί η πλειονότητα των αναρχικών ότι η μαχητικότητα χωρίς μαζικότητα καταστέλλεται ακαριαία —το απέδειξε με εξαιρετική σαφήνεια η περσινή εξέγερση—, ώστε να μην ενισχύσει φοβικά αντανάκλαστικά και δυσκόλεψε πλατύτερο κόσμο να κατέβει στο δρόμο; Θα συνειδητοποιήσουν, επιτέλους, οι ένοπλες οργανώσεις ότι οι συνεχείς αιματηρές επιθέσεις κατά αστυνομικών, εκτός από ηθικά και αξιακά απαράδεκτες (μπορεί κάθε αστυνομικός να είναι εχθρός, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να πεθάνει — πρόκειται για αποκρουστική απόδοση συλλογικής ευθύνης και εκβαρβαρισμένη αντίληψη απονομής δικαιοσύνης), είναι και πολιτικά καταστροφικές, γιατί δυσφημούν το επαναστατικό πρόταγμα και ενισχύουν την «αντιτρομοκρατική» προπαγάνδα;

Με δεδομένη την καταφατική απάντησή μας σε όλα τα προηγούμενα ερωτήματα, κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για ένα Δεκέμβρη αντάξιο του προηγούμενου, μαζικό, μαχητικό, κοινωνικό, εξεγερτικό. Για να φωνάξουμε χιλιάδες «να διαλυθούν τα ΜΑΤ» και να «αφοπλιστεί η αστυνομία», να αποδειξουμε ότι «σ' αυτούς τους δρόμους, σ' αυτή την κοινωνία η εξέγερση δεν είναι ουτοπία»...

Νίκος Γιαννόπουλος